

KOMMUNISTISK POLITIK

OKTOBER-
REVOLUTIONEN
1917-2005

TEGNING FRITZ CREMER

BERTOLT BRECHT: AF
'KLASSEFJENDENS SANG'

OG HVAD JEG TIL STADIGHED LÆRER, DET ER
DEN LILLE TABEL, HVER DAG:
AT ALDRIG HAR JEG DET MINDSTE TIL FÆLLES
MED KLASSEFJENDENS SAG.

TEMA: RØD OKTOBER

Nr. 22
9. årg.
2005

**11. november -
24. november**
Støttepris 12 kr.

Rød oktober s. 2 ● "Kommunistisk Samling" sprænger KPId s. 3 ● Finanslov '06 s. 4 ●
Officielle myter s. 5 ● Valg i Århus s. 6 ● Afmontering af resterne af det offentlige s. 8 ●
Dom for protest mod Irakkrig s. 10 ● Ingen slinger i valsen s. 11 ●
Oktoberrevolutionen s. 12 ● Latinamerika sætter kurs mod et nyt samfund s. 14 ●
Slumrevolte i Frankrig s. 16 ● USAs plan for Mellemøsten s. 18 ●
Terror og blasfemi s. 20 ● Debat s. 22 ● Ikke én arbejdsplads s. 24

Rød oktober

KOMMUNISTISK POLITIK

Den 7. november var for første gang i årtier en almindelig arbejdsdag i Rusland. Men det var også 88-årsdagen for Oktoberrevolutionen (25. oktober 1917 efter gammel russisk tidsregning) og titusinder af kommunister og arbejdere gik på gaderne for at fejre den. Sidste år strøg Vladimir Putin revolutionsdagen som arbejdsfri festdag og erstattede den med en fredag 4. november – 'dagen for folkets enhed'.

Men revolutionsdagen bliver fejret alligevel. Titusinder gik i Moskva på gaderne med røde flag og bannere mod oligarkerne og regeringen og med portrætter af Lenin og Stalin.

For Oktoberrevolutionen er populær blandt russerne. En helt ny meningsmåling (fra Yury Levada analyseinstituttet), gennemført i oktober i 46 af Ruslands provinser, viser at 57 pct. af russerne mener, at Oktoberrevolutionen førte til fremgang for landet og folket. 26 pct. mente, at revolutionen åbnede for en ny æra i landets historie, og 31 pct., at revolutionen førte til økonomisk og social udvikling. 16 pct. mente, at den forsinkede udviklingen, 15 pct., at den var en katastrofe for det russiske folk.

Hvis Oktoberrevolutionen fandt sted i dag, ville kun 7 pct. af nutidens russere bekæmpe bolsjevikkerne. 17 pct. ville støtte dem fuldt ud, og andre 17 pct. ville støtte dem delvist. 28 pct. ville afvente dens udfald; 14 pct. ville tage til udlandet.

Det er bemærkelsesværdige tal. De kommer efter at russerne i årevis i medier og skoler har været fyldt med den mest reaktionære, løgnagtige antikommunistiske propaganda, spredt af og importeret fra Vesten – og efter at de i årtier var udsat for den revisionistiske propaganda mod Stalin-æraen, den socialistiske opbygnings og den antifascistiske krigs storlæde kampperiode.

Det er simpelthen russernes grundfæstede overbevisning, at revolutionen bragte fremgang og en ny og bedre tid. Det samme vil aldrig kunne måles for perioden efter Stalins død – og slet ikke for tiden efter Sovjets opløsning i 1991.

Oktoberrevolutionen var ikke kun af betydning for Rusland og det russiske folk. Det var første gang et nyt samfundssystem blev født, der ikke var baseret på udbytning og undertrykkelse, på en lille overklasses beherskelse af arbejderne og samfundets store flertal. Den var en del af den første bølge af

socialistiske revolutioner – og med alle sine begynderfejl og vanskeligheder bevidste det første socialistiske samfund dog, at det var det kapitalistiske samfund og alle udbyttersamfund overlegent. Det fremkaldte en skaberkraft hos sovjetfolkene, som udvirkede mirakler. Virkelige mirakler, som langt overgår nutidens lovpriste blændværk som Asiens nu kollapsede tigerøkonomier, eller det kapitalistiske boom i Kina, for en stor del finansieret af amerikansk kapital. Disse 'mirakler' har ikke skabt social fremgang og velstand for alle, men blot beriget et mindretal.

Sovjet forsvarede socialismen mod angrebet fra Hitler-fascismen, datidens stærkeste og mest aggressive militærmagt – og i efterkrigsårene genopbyggede de landet i rekordtempo. Sejren over fascismen udløste den anden store bølge af socialistiske og antikolonialistiske revolutioner.

I de sidste 15 år siden Sovjets sammenbrud har verdens folk fået tudet ørerne fulde af propaganda om, at socialismen er færdig, har spillet fallit, ikke virker, og i bedste fald er en ubrugelig utopi. Adskillige økonomiske kriser, sociale nedture og brutale aggressionskrige senere begynder denne propaganda at krakelere. Kapitalismen og imperialismen – nu under navne som 'globalisering', 'markedsøkonomi' og 'nyliberale reformer' – har fremkaldt en tsunami af global elendighed, af menneskelig lidelse og brutal undertrykkelse (med Irak som det uafrystelige billede derpå). Men de har også fremkaldt en global reaktion og modstand i masseskala, en folkelig protest, som søger frem.

For første gang i flere årtier indtager spørgsmålet om en socialistisk fremtid igen en plads på den globale dagsorden. Det blev udtrykt af det indlæg, Venezuelas præsident Hugo Chavez holdt på et massemøde i Mar del Plata, Argentina, i protest mod USAs topmøde. Socialismen er nødvendig, kapitalismen og imperialismen duer ikke, sagde han.

Vi ved ikke præcis, hvilken 'socialisme' Hugo Chavez forestiller sig eller arbejder hen mod. Det er heller ikke afgørende: Det afgørende er hvad det er udtryk for: Den tredje bølge af socialistiske revolutioner er under opbygning.

Oktoberrevolutionen viste vejen

Redaktionen 7. november 2005

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 275 kr.

År (26 nr.) 450 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 18. november 2005

”Kommunistisk Samling” sprænger KPiD

Forsøget på at vælte KPiDs nuværende ledelse på en ekstraordinær kongres er mislykkedes. Et mindretal i partiets landsledelse har forladt organisationen og dannet en forening, som kaldes ‘Kommunistisk Samling’. I en pressemeddelelse fra denne fra den 7. november hedder det:

”På et møde mellem 42 nuværende og tidligere medlemmer af KPiD blev foreningen Kommunistisk Samling stiftet på et møde i Århus lørdag den 5. november 2005. Kommunistisk Samling er en midlertidig, selvstændig forening uden for partierne med det formål at skabe et nyt kommunistisk parti gennem forhandling mellem Kommunistisk Samling og Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Lenister (DKP/ML).

Foreningen Kommunistisk Samling bygger sit grundlag på KPiDs program, rapporten fra den fælles arbejdsgruppe for landsledelserne i KPiD og DKP/ML og KPiDs beslutning på den ekstraordinære kongres i april.

Foreningen er dannet på baggrund af, at forhandlingerne mellem KPiD og DKP/ML i sidste måned blev skrinlagt, og at en række medlemmer af KPiD og partiets landsledelse i konsekvens heraf har nedlagt deres tillidsposter og at flere medlemmer har forladt partiet.

På mødet blev indsamlet kr. 3.600 til støtte for det kommunistiske dagblad Arbejderen.”

I et større interview med KPiDs formand Betty Frydensbjerg Carlsson i Kommunist nr. 11, 2005, betitlet ‘Aktiv tænkepause’, får fraktionen følgende ord med på vejen i en kommentar til uenighederne i KPiD:

”Det afstedkom en ekstraordinær kongres i foråret, og et krav om endnu en indenfor en måned, som dog ikke kunne samle den nødvendige tredjedel af partiets medlemmers opbakning.

Det har beklageligvis også afstedkommet, at partiets enhed i handling efter de trufne beslutninger er brudt. Det mindretal i landsledelsen, der har manifesteret sig som en gruppe, forlod deres ledelsesfunktioner på oktober landsledelsesmødet. Nogle har nu indkaldt til et stiftende møde til dannelse af en ny “kommunistisk forening”. Men at oprette en ny forening for at ville hurtigere samling, og at splitte for at få samling er et paradoks.

KOMMUNIST: I diskussioner i partiet har mindretallet udtalt, at de ikke opfatter deres virke som fraktionsarbejde, og at det er i orden at arbejde organiseret mod flertalsbeslutninger i Landsledelsen, hvis de mener Landsledelsen ikke overholder kongresbeslutninger?

Betty: For det første har afdelinger, der repræsenterer mere end to tredjedele ment, at Landsledelsen skulle fortsætte sit arbejde. Det burde mindretallet respektere. Men et større problem er, at der findes en problematisk mangel på forståelse af begrebet den demokratiske centralisme.”

Det spaltede KPiD stiller op til kom-

munalvalget på partilister i Københavns kommune, Hovedstadsregionen, Albertslund kommune, Horsens kommune og Århus kommune. En række medlemmer af ‘Kommunistisk Samling’ er at finde blandt kandidaterne på listerne.

DKP/ML har valgt officielt ikke at kende noget til splittelsen af KPiD og har endnu ikke kommenteret dannelsen af den nye ‘samlingsforening’.

Begge partier har meddelt, at den kiksede samlingsproces – som altså nu er blevet til hhv. en ‘tænkepause’ (DKP-ml) og en ‘aktiv tænkepause’ (KPiD) – har lagt så stort beslag på deres kræfter, at de ikke har været særlig virksomme i den skærpede klasse- og massekamp, som har udfoldet sig i de senere år. Det vil de begge to råde bod på nu, erklærer de – hver for sig.

Den revisionistiske knopskydnings- og spaltningssproces fortsætter altså – uanfægtet af at partierne sværger til deres ‘kommunistiske karakter’ og principfaste forhold til ‘demokratisk centralisme’. Revisionisme betyder spaltning af kommunisterne og splittelse af klassekampen. Den nuværende ledelse af DKP-ml, som har fremstillet sig selv som samlingsprocessens drivkraft har foreløbig forårsaget to splittelser. Første gang af det dengang revolutionære DKP/ML selv, i 1997, da den marxistisk-leninistiske kerne i partiet (som modsatte sig en principløs samling) blev spaltet ud. Det førte til dannelsen af den partibyggende organisation Oktober, og i april 2000 til stiftelsen af Arbejderpartiet Kommunisterne. I 2005 – efter 8 års forsøg på sammenslutning med KPiD – er dette parti blevet sprængt – og af to revisionistiske organisationer er der blevet 3.

Hvis man spørger, hvorfor den kommunistiske bevægelse i Danmark står svagt i dag, ligger svaret lige for.

Terror og krig på finansloven

Regeringen og Dansk Folkeparti har igen lavet finanslov: Fuld drøn på de nyliberale håndtag; ud i verden med krig og terror

Den nyliberale unionspolitik slår stadig kraftigere igennem overalt i EU-landene. Det sker på trods af massive arbejderprotester og et markant Nej til den nye unionsforfatning. Nogle af konsekvenserne ser vi i disse dage, hvor forstæderne til Paris og slummen i mange andre franske byer er eksploderet i vrede og protest.

Den nyliberale politik kalkulerer hensynsløst med eksistensen af en større arbejdskraftsreserve, en arbejdsløshedshær, som tvinges til at leve på elle under eksistensminimum uden håb eller fremtidsperspektiver. Det gælder for en stor del af ungdommen – ikke mindst for en meget betydelig del af indvandrerungdommen.

Det ny finanslovsforlig mellem regeringen og dens støtteparti er et typisk unionsprodukt, der fortsætter den nyliberale glidebane – mens forligspartierne bryster sig af alt det gode den gør for førtidspensionister, uddannelsessøgende og alle andre værdigt trængende.

Uden f.eks. at fortælle at gaverne til 50.000 førtidspensionister, der får en check, dækker over 220.000 andre førtidspensionister, der ingenting får, men vil sakke endnu længere bagud i forhold til fattigdomsgrænsen.

Tyskland går foran: Samme show

Unionspolitikken er indrettet på samarbejdende borgerlige og socialistiske / socialdemokratiske regimer – snart med den ene ved regeringsmagten, snart med den anden – men altid med en loyal opposition, som har svoret troskab over for det nyliberale unionsprojekt.

I Danmark holdes Socialdemokraterne uden for finanslovsforliget og holder sig ude – af rent partitaktiske grunde. Var de med i forliget, ville det ikke se væsentligt bedre ud.

I Tyskland er den store koalition af

socialdemokrater og konservative (CDU/CSU) ved at udkrystallisere et regeringsgrundlag, som understreger, at det nyliberale projekt er i bund og grund et arbejderfjendsk og reaktionært projekt, hvis mål er at sikre stadig grovere udbytning af arbejdskraften og stadig større profitter.

Regeringsgrundlaget for fru Merkel og Co. vil bl.a. indeholde følgende:

- Pensionsalderen sættes op fra 65 til 67 år.

- 150.000 statsansatte skal arbejde en time mere om ugen uden kompensation.

- Arbejdspladser nedlægges: Statsstøtten til minedriften afskaffes fra 2008 (mod tidligere planlagt i 2012)

Osv. Osv.

Den danske finanslov indeholder ikke de helt åbenlyse drastiske angreb af denne type. Der er et kommunalvalg, der skal overstås, før det kommer. Derefter kommer det: 'velfærdsreformen' skal slagte de sidste tilbageværende rester af det, der engang var socialdemokraternes stolthed: den nordiske velfærdsmodel.

Finanslovens angreb på de arbejdende er der – men knap så tydelige og på delområder. F.eks. sikrer den et dårligere arbejdsmiljø og ringere erstatninger ved arbejdsskader. Den forringer boligstøtteordninger for de dårligst stillede.

Samtidig fortsætter den en stram styring af de kommunale økonomier, som er ved at omstille sig til kommunalreformen. Det har betydet at den kommunale gældsætning er vokset kraftigt i de senere år – og at kommunerne har solgt ud af deres værdier.

Terror og krig

Dansk Folkeparti bryster sig af at have fået, hvad de kalder 'terrorbekæmpelse' på finansloven. Der er afsat 150 millioner allerede før den ny terrorpakke, regeringen vil have gennemført, er fremlagt i folketinget. 'Terrorbekæmpelse' er punkt 1 i finanslovteksten – og den siger klart, at pengene skal bruges til ædle formål som

- Etablering af et center for antiterroranalyse

- Rigspolitiets centrale enhed mod organiseret kriminalitet samles med PET

- Bedre muligheder for efterforskning af terror, bl.a. videoovervågning ved trafikknudepunkter og andre offentlige steder, hvor der jævnligt færdes større menneskemængder.

- Begrænsning af visse udlændinges adgang til Danmark

- Udbygning af politiindsatsen mod radikaliserings.

Hvad det sidste punkt dækker, fremgår af Dansk Folkepartis efterfølgende udtalelser, som betegner de beskedne optøjer i Rosenhøj ved Århus og slumrevolten i de franske forstæder som 'terrorisme'.

Finansloven glemmer heller ikke at fortsætte de danske krige i Afghanistan og Irak eller at fjerne alle hindringer for, at flygtninge kan sendes tilbage til deres usikre eller livsfarlige hjemlande.

Der har ikke været protester på gaden mod den reaktionære finanslov. Det forhindrer den socialdemokratiske fagbevægelse, som synes demonstrationer er noget forældet skidt:

Så 'oppositionen' er med, trods alt ...

Den store løgn om arbejdskraftsmangel og hetzen mod de arbejdsløse

Regeringen fortæller det hele tiden. Hetzminister Claus Hjort Frederiksen holder sig travlt beskæftiget med det:

Det går mere end ufattelig godt i Danmark. Der er mangel på arbejdskraft, og hvis de arbejdsløse ikke kan finde ud af at få job, skal de straffes, og Frederiksen har mange ideer til hvordan. Ikke mindst, når der er tale om indvandrere og kontanthjælpsmodtagere.

Ligesom så meget andet af den sorte regerings politik bygger hetzen mod de arbejdsløse og bistandsmodtagere på løgn og atter løgn. Den første er den store løgn om virksomheder, der ikke kan få arbejdskraft, om de store mængder af ledige job, der angiveligt findes.

Når det bliver konkret, eksisterer de nemlig ikke. Der er ikke arbejdspladser nok til at opsyge hverken den registrerede og officielle arbejdsløshedskø, folk på aktivering eller kontanthjælp.

Statistikkerne er direkte misvisende og skjuler de reelle arbejdsløshedstal.

Det officielle arbejdsløshedstal fra Danmarks Statistik opererer med 'sæsonkorrigeringer' og andre faktorer, som får antallet af arbejdsløse til at rasle ned. Ifølge Danmarks Statistik er det seneste officielle ledighedstal på 151.000 arbejdsløse. Det fik medierne til at tale om, at ledigheden er den laveste i 30 år.

Den seneste opgørelse over tilmeldte arbejdsløse til Arbejdsformidlingerne viser imidlertid, at der pr. 1. juli i år var 245.140 tilmeldte til AF.

De arbejdsløse forsvinder i cyberspace hos Danmarks Statistik og hos regeringen. Men de er der selvfølgelig.

AF-tallet har til gengæld (og f.eks.) ikke kontant- og bistandsmodtagere med. Der er 180.000 arbejdsløse på kontanthjælp. Af dem er i omegnen af 40.000 i aktivering under en eller anden form – de fleste i fordummende aktiveringsprojekter, som ikke opkvalificerer til job på arbejdsmarkedet, og hvor de i høj grad bruges som billig kommunal eller privat arbejdskraft, selv om det ikke er lovligt.

Antallet af folk, som søger job, er langt større, end regeringen vil indrøm-

me – og antallet af job langt mindre.

Man aner intet om, hvor mange ledige job, der egentlig findes. Der eksisterer nemlig ingen officielle (eller for den sags skyld uofficielle) opgørelser over det reelle antal ledige job, der skal besættes. For arbejdskøberne er ikke forpligtet til at melde dem nogen steder, heller ikke hos AF.

Formanden for HK John Dahl rejste spørgsmålet i sin åbningstale på HK's kongres 6. november:

- Hvornår finder regeringen ud af at forpligte arbejdsgiverne til at tilmelde arbejdsgiverne til at tilmelde deres ledige job til AF? spurgte John Dahl.

HK har foretaget en rundspørge hos landets 14 AF-regioner. Den viste, at arbejdsgiverne ikke står og mangler HK-arbejdskraft. Tilsvarende undersøgelser inden for de fleste andre faggrupper ville give samme resultat. Kun i enkelte sektorer er det relativt let at få job, men de er alle sammen kvalificeret arbejde, som kræver speciel uddannelse

og gerne også erfaring. Det er ikke job, de hundredtusinder i arbejdsløshedskøen kan få.

For nogle uger siden meddelte Hjort Frederiksen, at kontrollen med de arbejdsløse skal skærpes, og der skal stilles større krav til jobsøgningen.

- Det er forstemmende, at vi igen og igen skal høre på arbejdsgivernes klynkeri over manglende arbejdskraft. Men det er om muligt endnu værre, at vi skal høre beskæftigelsesministeren synge den samme sang uden at gide at sætte sig ordentligt ind i sagerne, sagde John Dahl videre på HK-kongressen.

Han kaldte meget præcist forslaget om at stramme rådighedsreglerne for ledige for en 'politisk og ideologisk bestemt mistænkeliggørelse af alle ledige'.

De arbejdsløses hetzminister Claus Hjort Frederiksen lever roligt og uforstyrret videre i sin egen verden. Han er upåvirket af kendsgerningerne. De er ikke noget problem for ham – de forvandles bare til løgn og statistik.

www.iul2006.dk

STØTTEKONCERT MED

**DAVID
ROVICS**

Fredag d. 18 november kl. 20

Den amerikanske musiker, sangskriver og aktivist, David Rovics, turnerer igen Danmark med en lang række nye sange om Palæstina, Irak, krigen og USA på godt og ondt.

Entré 50,-kr.

SAMTIDIG ÅBNES FOTOUdstILLING OM PALÆSTINA:

TO EXIST IS TO RESIST

**Oktober Bogcafé & Galleri,
Egilsgade 24, kld. 2300 S**

Valg i Århus

Hvem f... skal vi stemme på, når valget står mellem nedskæringspartier og et parti, der støtter disse nedskæringspartier?

De to borgmestercandidater Louise Gade og Nicolai Vammen har ført valgkamp sammen i et parløb, som mest har mindet om en miniputudgave af et præsidentvalg i USA. Igennem de sidste tre måneders valgmøder har de mindet om Dupond og Dupont fra en kendt tegneserie. Det har betydet, at det har været svært at skabe debat på valgmøderne, da de to kandidater har været enige om alt det væsentlige. Og ikke et ord om, hvem der skal betale for det megastore underskud, byrådet skubber foran sig. Nedskæringerne over for kommunens borgere skal fortsætte med fornyet styrke, byggemagnaterne skal fortsat have lov til at plastre byen til med penthousebyggeri og mastodontiske indkøbscentre også til fordel for erhvervslivet, spekulanterne og de allerrigeste.

Samtlige etablerede partier i byrådet, på nær Enhedslisten (se nedenfor), bakker solidarisk op bag den førte politik. Blandt andet på den baggrund er der opstillet 14 alternative lister ved valget

Venstreborgmester Louise Gade har i ægte borgerlig stil forsøgt at omfordele kommunens goder ved at tage fra de fat-

tigste og give til de rige og spekulanterne. I den ånd har alle byrådets rådmænd arbejdet ihærdigt på hver deres felt.

Den konservative rådmand, Poul B Skou, har været meget dygtig til at få solgt de mest attraktive grunde i Århus midtby til byggeselskaber, pensionselskaber og andre bygge- og boligspekulanter. Således er midtbyen nu plastret til med rigmandslejligheder til huslejer på mellem 15.000 til 25.000 kroner pr måned, og rådmanden lover forøget tempo i rigmandsbyggerierne, som nødvendigvis må foregå på bekostning af den billigere boligmasse og dem med almindelige lønninger.

Som i de fleste andre større byer planlægger byrådet i Århus at udbygge de ubrugte havnearealer. Dollartegnene har i længere tid rullet i øjnene på boligspekulanterne, for de er sat i udsigt, at arealerne skal bruges til endnu flere rigmandsboliger, kombineret med dyre cafeer og restauranter. *"Kvadratmeterprisen ventes at blive på minimum 35.000 kr., så det vil give en omsætning på den anden side af 25 mia. kr.,"* udtaler Hans Vestergaard fra erhvervsejendomsrådgiverfirmaet Colliers Hans Vestergaard. Det vil sige, at lejlighederne vil komme til at koste mellem tre og fire mio. kr. Århusborgerne kan altså bruge havnearealerne som turistmål, hvor de kan spendere deres penge på en dyr kop cappuccino eller en nyopfundne fancy øl, mens de

rige fra deres altaner dels kan skue ud over Århusbugten til Mols, Tunø og Samsø og dels kan se ned på den mindrebemidlede arbejdende befolkning i gaderne og pladserne under dem.

Socialdemokraternes rådmænd har fået opgaven at stå for de hårdeste nedskæringer som betaling for posterne i det kommunale system. Således har Flemming Knudsen i sin egenskab af chef for det meste af det sociale område stået for nedskæringerne over for de arbejdsløse og modtagerne af kontanthjælp. Det har i valgperioden været almindeligt brugt på socialkontorerne under hans forvaltning, at de i forvejen forringede love ikke har været overholdt. Således har det f.eks. været normalt at kontanthjælpsmodtagere og andre socialt udsatte ikke har fået de arbejdstilbud, de ifølge loven har været berettiget til, ligesom en stor del af disse ulovligt er blevet spist af med en mindre ydelse af kontanthjælp eller anden social hjælp, end den de lovmæssigt var berettiget til.

Og rådmanden for skolerne, Torben Brandi, der også er socialdemokrat, har ihærdigt holdt på pengene, dels for at forvalte de budgetforlig, der har resulteret nedskæringer på skolerne, dels har han selv fundet på yderligere besparelser på området, med store negative konsekvenser for skolebørnene og undervisningens kvalitet. De massive protester fra lærere og fagforeninger har lydt for døve øren.

Peter Thyssen, rådmand for kommunale virksomheder og medlem af Det Radikale Venstre, der ved sidste valg slog sig op som opposition til nedskæringspolitikkerne, har med ihærdighed gået ind i privatiseringen af bybusserne, såvel som han har undersøgt måder til at privatisere andre områder af kommunens virksomheder.

SF's rådmand Niels Erik Eskildsen har gennemført omorganiseringer og rationaliseringer på ældreområdet. Det har betydet enormt svære forhold for områ-

15 punkter til et forbedret Århus

- Stop udstødningen af de svageste.
- Stop Flemming Fadøls skalten og valten med pengene til sagsbehandlingen for de fattigste, nej til snyd med de fattiges penge.
- Sæt arbejde i gang, og stop underbetalingen på tvangsarbejde.
- Stop hullet i kommunekassen, lad de rigeste betale.
- Beskat pengemændene og de store virksomheder, 10 % jordskat til store virksomheder i byerne.
- Skaf praktikpladser nu.
- Stop udbygningen af storcentre – spekulanternes profitparadis.
- Havnen til byens folk, ikke til pen-
- houseboliger for de rigeste.
- Stop boligspekulationen – byg gode boliger, der er til at betale.
- Stop hetzen mod indvandrene og deres børn.
- Flere penge til vuggestuer, børnehaver og skoler.
- Nej til megasygehus i Skejby. Bevar de nuværende sygehuse.
- Stop privatiseringen af folkets ejendom. Bybusserne tilbage til Århus.
- Styrk den kollektive trafik – gør den billig, hurtig og fleksibel.
- Sikkerhed for job og løn til de kommunalt og amtsligt ansatte.

Ballade i ghetto'en: Bankocenter vandaliseret

En kommentar fra Århus

dekontorernes personale, og det er blevet noget vanskeligere at få deres arbejde udført, ligesom det naturligvis har haft alvorlige negative konsekvenser for ældre og andre, der har brug for hjælp og pleje. Men også direkte nedskæringer på hjemmehjælpen og hjemmeplejen er blevet foretaget. Ifølge Århus kommunes budgetkontor vil antallet af gamle i Århus stige med over 8.000 inden 2014. Men alligevel, eller måske netop derfor, planlægges store forringelser for de gamle og pensionisterne i kommunen i de kommende år.

Enhedslisten, der har Keld Hvalso Nedergaard i byrådet, har i hovedsagen arbejdet ud fra et mantra om at presse eller overtale Socialdemokratiet og i nogen grad SF til at føre en politik til gavn for flertallet. Og det mest karakteristiske har været, at det erklærede socialistiske parti har været trofast mod det parlamentariske spil og endda adskillige gange har stemt for forslag i byrådet, der betyder yderligere nedskæringer for befolkningen. Partiet i Århus er som i resten af landet bannerføre for ideen om det såkaldte arbejderflertals lyksaligheder. Dette arbejderflertal skulle angiveligt bestå af Enhedslisten selv i koalition med S og SF. Århus Kommunes befolkning ville blive meget lykkeligere, hvis et sådant flertal kom i stand. For med partier der i hele deres eksistens virker for nedskæringer for de svage, for støtte til monopolernes EU, for imperialistisk krig som i Irak, og for racistiske love og big brother-samfund, vil alt blive fryd og gammen, når blot venstrefløjen kommer i intimt selskab og samarbejde med disse partier.

Enhedslisten har i sagens natur kun i ringe grad fungeret som støtte til de folkelige bevægelser. Dog huskes et forsøg på at få byrådet til at udpege en venskabsby i Palæstina, som forudsigeligt blev massivt nedstemt i byrådet.

Af de 14 alternative partier er det ikke særligt realistisk, at nogen af dem kommer i byrådet. Et af partierne er Kommunistisk Parti i Danmark, som er det, der er tættest på at komme med et folkeligt bud på modstand mod nedskæringspolitikken i Århus.

Fra tid til anden vil byer opleve, at der er en gruppe unge rødder, der slår løs på andre fodboldfans og bestjæler andre børn på blå mandag. Selv om alle ved, hvordan man undgår det.

En gruppe unge rødder i Århus er fundet sammen om at slå tiden ihjel på parkeringspladser og lignende opmuntrede steder. Der er lige knap så mange som i én overfyldt gymnasieklasse.

Parkeringspladserne er ved nærmere eftersyn også det eneste sted, der faktisk er at mødes i forstaden. Et billede, der gentager sig i stort set alle danske byer og over hele verden for den sags skyld.

Fattigrøvsungdommen mødes ude på gaden. I weekenden mødtes nogle unge i Viby og begyndte at kaste med sten mod bageren, værtshuset, kiosken, pizzeriaet, vuggestuen, bankocenteret og grillen. Fire nætter i træk. Der var ingen speciel grund, ej heller havde nogen taget unormalt mange stoffer.

Det vil være forkert at sige, at balladen kom som nogen stor overraskelse. Det er kommunalvalg, og valgkampe betyder en øget hetz mod folk, der lever på kanten af samfundet. Arbejdsløse og ufaglærte især.

Politiet havde gennem nogle uger sat ind mod de ulovlige knallerter, hvilket kulminerede med en storstillet aktion torsdag aften den 27. oktober, hvor alle på knallert blev stoppet og tjekket. Samme aften kastes de første sten, men politiet gad ikke at køre ud og få styr på gemytterne. Dagen efter mødte de til gengæld op med hele styrken.

Den hårde kerne af unge rødder er kendt af politiet for småkriminalitet som ulovligt fyrværkeri, tyveri samt overtrædelser af færdselsloven. Skolevæsenet kender dem for at lave uro og ballade i skolen – hvis de kommer. Boligforeningen kender dem, fordi andre beboere klager over rod og nat-

testøj i opgangen. Og de kommunale sociale myndigheder kender dem, fordi de har været sendt til utallige samtaler eller forbedringsanstalter gennem tiden, og deres forældre sandsynligvis er på overførselsindkomst.

Som de unge bliver lidt ældre (omkring 16-17 år!) begynder en karriere at tegne sig med vold, narko og anden alvorlig kriminalitet.

Politiet siger, det kun venter på, at de dummer sig, dvs. bliver taget på fersk gerning, så de kan blive spæret inde. Kommunen siger, at de er skrevet på venteliste til en døgninstitution væk fra det dårlige selskab, der er plads om et halvt år. Boligforeningen siger, at man kun venter på at kunne samle en sag, så den kan smide familien ud af deres lejlighed, fordi børnene er nogle rødder. Kollektiv straf er in.

Ingen myndighed nogen sinde taget de unge alvorligt, og slet ikke politikerne. Nu er gerningsstedet en magnet på presse og politikere og gangstere, der ønsker at komme i fjernsynet. Situationen er perfekt til et reaktionært kommunalvalg, og den i forvejen hårde situation for de berørte familier drejes rundt til at handle om de unge med fremmed baggrund.

Valget skal vindes på en nederdrægtig hetz mod indvandrere og flygtninges sprog, religion, nationalitet og hudfarve. Jyllands Posten elsker det, de kan bare køre de 600 m fra deres hovedkontor til Rosenhøj, stille sig op som mikrofonholdere ude ved torvekanten og få en dorsk bemærkning fra andre stakler og kalde det for journalistik.

Sandheden om ungdommen på parkeringspladsen er, at de er samfundets tabere. Sådan kan de se ud, de findes, og det er ellers en dyb, dyb hemmelighed i andedammen.

Så nu skal der handles hurtigt, lover både S og V. "Det er et spørgsmål om opdragelse," siger de i kor, og det indeholder den triste sandhed, at børnene netop gør det, som samfundet har opdraget dem til.

Afmontering af resterne af det offentlige

Indholdet af Bolkestein-direktivet (Service-direktivet) og den vedtagne strukturreform går hånd i hånd, når det gælder konsekvenserne for yderligere afmontering af offentlige ydelser.

Om få dage går millioner af danskere til stemmeurnerne. For første gang skal der stemmes om kandidater til de såkaldte regioner, som fulgte med den kommunale strukturreform, der blev vedtaget i foråret.

Reformens gennemførelse var præget af, at væsentlige elementer blev holdt uden for befolkningens rækkevidde. I stedet blev man tudet ørene fulde af stordriftens fordele. Den eneste bekymring, der ikke kunne hindres debat om, var usikkerheden for de offentlige ansattes job, hvis garanti aldrig blev givet. Konsekvenserne i dag er, at i to ud tre kommuner kan de offentligt ansatte se frem til reducere i antallet af ansatte.

Det var derimod yderst svært at trænge gennem censurfilteret med den objektive sandhed, at dannelsen af regioner ikke kan adskilles fra EU's bestræbelser på et fremtidigt EU – for ikke at nævne det nuværende fungerende EU. I forbindelse med indførelsen af det indre marked fulgte nemlig også kravet om, at alle offentlige opgaver til mere end p.t. 1.753.926 kr. (kaldet tærskelværdien) skal udliciteres i EU.

Når nu de nuværende 13 amter bliver erstattet af fem regioner, og 271 kommuner bliver til 98, så siger det sig selv, at opgaverne også lettere kommer til at overstige tærskelværdien, hvorfor

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Demonstration mod Bolkestein, Bruxelles marts 2005

bl.a. områder som daginstitutioner og ældreområdet vil blive udliciteret.

Mere udlicitering i de nye kommuner

Lektor ved Handelshøjskolen i København Carsten Greve vurderer, at serviceopgaver, der er blevet udliciteret til private firmaer, vil stige fra de nuværende ti til femten pct.:

- Og tendensen er, at der vil komme flere udenlandske bud, hvor han i øvrigt fremhæver daginstitutioner og ældreområdet som oplagte muligheder.

Jens Jørgen Nielsen, som er konsulent i Forbundet Fag og Arbejde (FOA), er meget bekymret for udviklingen:

- Udliciteringer gør ikke løsningen af de offentlige opgaver mere effektive. Der er masser af eksempler på, at kommuner er blevet snydt i forbindelse med udliciteringer, udtaler han til Folk i Bevægelse.

- Politikerne mister en masse muligheder for at styre den offentlige service, hvilket vil få konsekvenser for hjemmepleje, daginstitutioner, teknik og service og stort set samtlige områder.

Problemet forværres blot af, at det offentlige – ifølge samme regler for det indre marked – er tvunget til at benytte det billigste tilbud. Den problemstilling

fik svensk fagbevægelse tæt ind på kroppen, da de aktionerede og etablerede blokader mod en sådan udlicitering af et skolebyggeri i Vaxholm kommune, der var endt hos et lettisk firma, hvis ansatte arbejdede for en løn, der var 100 kr. mindre i timen. EU skar tydeligt igennem ved at erklære, at aktionerne var ulovlige, da svenske overenskomster og aftaler må vige for EU-bestemmelser, hvorved den nordiske aftalemodel blev skrottet.

Den irske kommissær for det indre marked udtalte således til svensk radio den 5. oktober:

- Kommissionen mener, at de kollektive aftaler i Sverige er en hindring for arbejdskraftens fri bevægelighed. Problemet handler om de svenske kollektive aftaler og den manglende lov om mindstelønninger i Sverige.

Problemet vil forværres drastisk, hvis Bolkestein-direktivet (også kaldet Servicedirektivet) bliver vedtaget:

- Hvis direktivet bliver vedtaget, får EU ansvaret for en massiv markedsgørelse og afpolitisering af den offentlige sektor. Der er en stor risiko for, at kommunerne vil få discounttilbud, der ikke kan siges nej til, fra udenlandske firmaer, som ikke stiller samme krav til kvalitet, uddannelse og overenskomster, vurderer Jens Jørgen Nielsen. -gri

Rapport fra en skurvogn

Det er ikke golfkøllen og drømmen om frihed, der trækker, når der diskuteres efterløn i tømrernes og snedkernes skurvogne. Det er kroppen, der værker, og frygten for nedslidning, som gør, at 87 procent af de odenseanske tømrere forventer at gå på efterløn. De vil have et liv før døden, så derfor regner de med at benytte efterlønsordningen. Og deres besked til politikerne er entydig: Hold fingrene fra efterlønnen.

Det fremgår af TIB Odenses medlemsundersøgelse ”Rapport fra en skurvogn”, hvor fagforeningen har spurgt sine medlemmer mellem 50 og 67 år om deres holdning til efterløn og tilbagetrækning. Rapporten viser, at medlemmerne vil beholde efterlønnen – fordi de har brug for den, de er nedslidte. Alle afdelingens medlemmer mellem 60 og 67 år er gået på efterløn, oplyser Fagligt Ansvars hjemmeside.

Undersøgelsen giver følgende billede af dem mellem 55 og 59 år:

To ud af tre har konstant problemer med helbredet. Fire ud af fem har besluttet, at de vil gå på efterløn, enten fordi de er nedslidte, eller fordi de ikke vil have et dårligere helbred. De tror ikke på, at de kan finde et lettere arbejde.

Ni ud af ti siger, at seniorpolitik er et fremmedord i byggebranchen. De arbejder i en virksomhed, som ikke har nogen

plan for fastholdelse af ældre arbejdere.

- Efterlønsordningen fylder meget i debatten om fremtidens velfærd. Det glædelige faktum, at der bliver flere ældre, og at vi alle kan se frem til at leve i længere tid, benyttes af nogle politikere til at fremføre absurde påstande om efterlønsmodtagere. Og til at fremlægge snedige økonomiske forklaringer om, at der ikke skulle være råd til efterlønnen i fremtiden, mener Karsten Hønge, formand for TIB Odense.

- Rapporten er TIB's forsøg på at sparke sig ind i den politiske debat og forsøge at påvirke den med en stemme fra gulvhøjde. Det er en stemme, der klart og tydeligt siger, at medlemmerne ønsker at bevare efterlønnen, fordi de er nedslidte og har brug for den, siger Karsten Hønge, der også mener, at det især har været skuffende at opleve Helle Thorning Schmidts rolle i denne sammenhæng.

Skurvogndeltagere, TIB i Odense, formand Kasten Hønge og Fagligt Ansvar sætter fokus på nogle sunde standpunkter udtrykt ”fra gulvet”, hvor forsvaret for efterlønnen er utrolig vigtigt. Hvis det samtidig kombineres med krav om arbejdstidsforkortelse samt nej til overarbejde og andre nedslidende faktorer, så ville man tilmed få fat om roden til ondet. *-gri*

Vandforsyningen foreslås liberaliseret

Så er turen kommet til vandforsyningen.

Postvæsenet, statsbanerne, bybusserne, el- og varmesektoren og med dem mange andre tidligere offentlige institutioner og arbejdspladser er i dag liberaliseret, og i stor grad privatiseret. Konsekvenserne har været færre arbejdspladser og en drastisk forværret service.

Togene kører ikke til tiden – hvis de overhovedet kører – og man vil ikke prioritere den sikkerhedsmæssige nødvendige vedligeholdelse af vores jernbanenet, hvilket meget let kan føre til britiske tilstande, hvor der har fundet mange togulykker sted af denne årsag.

VK-regeringen lægger i en ny rapport op til, at vandforsyningen er det næste mål. Forbundet 3F er af naturlige årsager bekymret over planerne:

- Vi har været processen igennem med elsektoren i Danmark og Europa.

Liberaliseringen af el har betydet dårligere forsyning og højere priser. Jeg kan også frygte, at det samme vil ske, hvis man vælger at liberalisere det danske vand, mener Kaj Lyng Jensen, næstformand i 3F's offentlige gruppe.

Det er imidlertid ikke ringere service og økonomi, der bekymrer 3F:

*- Det vigtigste mål er at sikre, at vi også mange år frem i tiden kan have rent vand til forbrugerne. Jeg kan godt frygte, at en liberalisering og øget grad af privatisering kan betyde, at kortsigtede profithensyn og effektiviseringer kommer til at overskygge miljøhensyn. Kaj Lyng Jensen henviser til, at rapporten konkluderer, at ”øget inddragelse af den private sektor øger konkurrencen, hvilket vil fremme muligheden for at realisere vandsektorens effektiviseringspotentiale”. *-gri**

Ledige beholdt stemmeret

HK's kongres vedtog sidste uge, at også ledige medlemmer har stemmeret ved afstemninger om overenskomsten. Spørgsmålet om de lediges stemmeret var i begyndelsen af 2004 årsag til en del turbulens i HK's hovedbestyrelse. Først vedtog hovedbestyrelsen, at kun de medlemmer, der decideret er omfattet af en overenskomst, kan afgive deres stemme. Efter en lang debat på et efterfølgende hovedbestyrelsesmøde enedes HK's hovedbestyrelse om at ændre sin beslutning.

HK's top stiger i løn

HK har på den netop afholdte kongres besluttet, at medlemmerne af forretningsudvalget ikke længere skal have udbetalt honorarer. I stedet vil de blive dækket ind af klækkelige lønforhøjelser. Forbundsformand John Dahl vil ganske vist falde fra en årsløn på 1.126.000 kr. til 1.040.000 kr. Til gengæld vil de fire øvrige stige, hvilket bringer den samlede merudgift til forretningsudvalgets lønninger op på 56.000 kr. mere om året, idet de ”menige” medlemmer kommer op på omkring 750.000 kr.

- Med denne løn lægger vi os på niveau med LO, de øvrige store forbund og de tungere ledelsesposter i den kommunale verden, oplyser Per Andersen, ordføreren for HK's lønudvalg. Det bekymrer tilsyneladende ikke lønudvalget, at medlemmernes løn ikke er ”på niveau”.

Flere aktive myrdes

Forrige år blev 145 mennesker myrdet som følge af deres faglige engagement, hvilket er en stigning på 16 i forhold til året før. Hertil skal lægges 500 mordforsøg og 700 voldshændelser.

Det oplyser den internationale fagforeningskonfederation ICFTU, som dækker 136 lande på fem kontinenter.

Værst står det til i Colombia, hvor 99 blev myrdet, men også Hviderusland, Burma, Kina, Tyrkiet og Zimbabwe fremhæves.

Folketingsaktivisterne: Dom for protest mod Irak-krig

Retten til politisk protest må forsvares

Fredsaktivisterne Rasmus Petersen, Ulla Røder, Matilde Dalgård og Carsten Lundsgaard

Københavns byret gav 2. november anklageren medhold i sagen mod fem fredsaktivister, der var anklaget for at have forstyrret folketinget, da de 25. november sidste år under afstemningen om forlængelse af de danske tropper i Irak hejste et fredsflag fra tilhørerpladserne og kastede løbesedler ned i salen.

Byretten idømte dem hver 10 dagbø-

der a 300 kr., alternativt ti dages fængsel.

- Vi burde være frikendt, siger de fem aktivister i en udtalelse. - Denne sag drejer sig ikke om forstyrrelse af folketinget, men om retten til politisk protest, og at denne ret er truet og må forsvares. Det er en dom imod ytringsfriheden. Retssagen dokumenterede klart, at folketingets forhandlinger ikke

var blevet afbrudt eller forstyrret ved aktionen. Det var en protest mod, at folketinget træffer en beslutning om krigsforlængelse, der både overtræder den danske grundlov og international lov.

De fem aktivister – Ulla Røder, Matilde Dalgård, Carsten Lundsgaard, Rasmus Petersen og Klaus Riis – udtaler videre:

Forsvarer Bjørn Elmquist og den femte aktivist Klaus Riis

- Sagen er principiel og handler ikke om bøde eller bødestørrelse. I disse tider, hvor terrorspøgelset ustandselig manes frem, er det vigtigt at normale, demokratiske protestformer ikke bliver straffet og ytringsfriheden ikke kriminaliseret. Derfor vil vi søge procesbevillingsnævnets tilladelse til, at sagen taget op ved landsretten.

Slutord i byretten

En af 'folketingsaktivisterne', Rasmus Petersen, udtalte følgende lige før domsafsigelsen i retssagen mod de fem aktivister, der den 2. november ved byretten i København blev dømt for at forstyrre folketinget, da det den 25. november 2005 forlængede de danske soldaters ulovlige ophold i Irak:

”Danmark har startet en ulovlig angrebskrig mod et andet land. Ifølge Nürnberg-charteret, grundlaget for al international lov, er dette den største krigsforbrydelse, der overhovedet findes. Ifølge samme Nürnberg-charter har individer ”internationale pligter, som overskrider de nationale forpligtelser til lydighed, som den enkelte stat har dikteret”.

Dette kan ikke ignoreres.

Desuden er Danmark ifølge Genève-konventionen medansvarlig for hver eneste af de krigsforbrydelser, der dagligt begås i Irak af koalitionspartneren USA.

Alligevel bliver Danmark officielt i

Irak for at sikre freden, selvom under én procent af irakerne mener, at koalitionsstyrkerne øger sikkerheden, og hele 82 % vil have dem ud af landet øjeblikkeligt – ifølge den seneste undersøgelse fra det britiske forsvarsministerium.

Hvordan kan Danmark besætte Irak uden at tage hensyn til, hvad irakerne mener – og hvad danskerne mener?

Min ”forbrydelse” bestod i at rejse mig fra tilhørerpladserne og tavst fremvise et skilt med påskriften ”56 %” – fordi så mange af danskerne var imod besættelsen.

Vi ønskede at rette en sidste appel til folketingsmedlemmernes samvittighed, ikke at forstyrre afstemningen – og som folketingsvideoen tydeligt har vist, blev ingen politikere forstyrret; tværtimod fortsatte afstemningen uden afbrydelse.

Hvordan kan vi så dømmes for at have forstyrret folketinget?”

Under retssagen og vidneførelsen stod anklagerens og forsvarerens påstande skarpt over for hinanden. Mens der ikke var tvivl om, at der var tale om en politisk aktion, var der skarp uenighed om, hvorvidt folketinget faktisk blev forstyrret.

Folketingsmedlemmerne Søren Søndergaard og Villy Søvnal erindrede ikke at være blevet forstyrret af aktionen, mens folketingets fungerende formand under den daglange debat Kaj Ikast hævdede, at afstemningen var blevet udskudt med flere minutter, mens hele folketingssalen skræmt havde stirret op mod episoden i tilhørerlogen.

En videooptagelse, der blev gennemset af retten, viste imidlertid, at hele situa-

tionen varede under et halvt minut, og at afstemningen ikke blev hverken udskudt eller afbrudt, men gennemført som normalt.

Forsvareren Bjørn Elmquist appellerede i sin procedure om, at retten ikke tog udgangspunkt i en formalistisk fortolkning af lovparagraffen, men konstaterede, at der ikke var tale om en forstyrrelse af folketinget. Han henvisede til, at Danmark ofte roser sig af at have vide rammer for ytringsfriheden, f.eks. i forbindelse med Jyllands Postens 12 tegninger af profeten Muhammed, og at det så også må gælde, når protesten vender en anden vej.

På trods af dette valgte dommeren altså at følge anklageskriftet.

Ulla Røder: Intet råderum for politisk protest

Fredsaktivisten Ulla Røder siger om dommen:

Vi blev dømt, fordi vi alle netop ikke havde benægtet vores tilstedeværelse i folketinget den dag og vores handling, fordi retten ikke skelnede til de videre principielle grunde til denne handling.

Dommeren lagde vægt på, at paragraffen i straffelovens §137.2 ikke siger noget om omfanget af forstyrrelse. Vi anser det dog stadigvæk som en principiel sag, som en krænkelse af vores ytringsfrihed, når der ikke findes et vist råderum for politisk protest.

10 dagbøder a 300 kr. eller 10 dages frihedsberøvelse er en relativ streng straf for en handling, der godt kunne være en bagatelsag og også blev behandlet som sådan, men som absolut ikke var det for os. Denne sag har stor principiel betydning for os, og for vores og andres ret til at afværge beslutninger i folketinget, vi helt klart anser for at være folkeretsstridige og i strid med den danske grundlov. Dette vil først senere kunne blive fastslået i den sag, som allerede er anlagt ved domstolene.

Ingen slinger i valsen

Overskriften bliver benyttet af Ritt Bjerregård i hendes valgkamp for en post som overborgmester i hovedstaden. Ingen københavnere, som i flere uger har været påtvunget tusinder af Ritt Bjerregårds plakater, med eller uden hendes kontrafej, kan være i tvivl om budskabet fra socialdemokraternes grå eminence.

Betyder det, at hun står fast på sit valglofte om igangsættelse af boligbyggeri til billige penge, som almindelige – men ikke fattige – mennesker kan betale? Eller betyder det, at hun vil styre hovedstaden med en lige så stram hånd, som hendes knude i nakken er? Sådan som jeg rent personligt opfatter borgmestercandidaten, så hælder jeg mest til det sidste, da hun allermest minder mig om en ”Helga fra S/M-klubben”. Det er så ganske vist en subjektiv bedømmelse, men jeg har vanskeligt ved at forlige mig med hende i en rolle som Florence Nightingale over for den københavnske befolkning, som hun for år tilbage med hendes luksuslejlighed behandlede med dyb foragt og arrogance.

Alligevel havde jeg jo ikke forventet mig voldsomt mere af indholdet på hendes plakat, af hendes slogan, hvis indholdsløse ævl i øvrigt går igen hos stort set samtlige af de andre partier. Der er tilsyneladende gået inflation i slogans, der frem for alt ikke må skræmme en eneste vælger væk. Det skulle man jo så mene, at bevægelsesernes parti, Enhedslisten, ikke forfaldt til, men ak og ve:

- *Vi har tid, mod og lyst*, lyder det glade budskab fra deres grimme, ikke røde, ikke grønne, men pinkfarvede plakater. Jeg formoder, at man ved at rekvirere lidt valgmateriale fra listen kan få oplyst, hvad det er, de har tid, mod og lyst til?

Roger, som er bruger på Dagcenteret, hvor jeg arbejder, bekymrer sig ikke om Enhedslistens intetsigende valgflask. Til gengæld er han ivrig Ritt-tilhænger, hvilket hænger naturligt sammen med, at han har stemt socialdemokratisk de sidste næsten fem årtier. Han har med sin egen sædvanlige selvironiske facon, der hoved-

sagelig har til hensigt at sikre ham en plads i rampelyset, argumenteret for, at når Ritt kommer til, så ændrer tilværelsen karakter, og alt vil kunne ses i et klarere og mere strålende lys. Det vil blandt andet få til konsekvens, at de ansatte på dagcenteret på linje med alle andre kommunalt ansatte vil få en timeløn på omkring 300 kr.

Roger er imidlertid oppe imod hårde odds. Det socialdemokratiske bystyre har jo fungeret i et århundrede og kendes alt for godt for nedskæringer, forringelser, knusning af små fristeder som Byggeren på Nørrebro og Christiania, smadret byen med byfornyelse – og så nævner vi ikke noget om, hvor mange gange en socialdemokratisk overborgmester har sat politiet ind mod sit vælgerkorps.

Brugere og personale har også konfronteret Roger med, at bystyret to gange på blot et halvt år har nedlagt to andre dagcentre i samme postnummer!

- *Ja, ja, det er alt sammen meget godt, men Ritt er jo heller ikke blevet valgt som overborgmester endnu. Hvis I nu alle sammen gør jeres pligt og stemmer på hende den 15., så går alt i opfyldelse*, lover Roger.

Det fik en af de kvikke brugere til at fremsætte følgende forslag:

- *Den er jeg med på, men hvis ikke dine løfter holder stik, så er det vel i din ejendom?* spurgte Christian, der var træt af Rogers pjat, med henvisning til Rogers murstensvilla.

- *Spis nu lige brød til*, indvendte Roger.

- *Jeg skal jo først lige have et møde med Ritt, når hun er blevet valgt.*

Roger troede, at problemerne var blevet afværget til efter valget, men Christian fastholdt sit:

- *Det skal du ikke være nervøs for. Vi ringer til Ritt og fortæller hende, at hun har et møde med sin nye spindoktor.*

Roger var fanget og kunne ikke lade være med at trække på smilebåndet.

Reno

Oktoberrevolutionen

7. november 1917

7. november 1917
Kanonerne fra panserkrydseren Aurora forkynder et nyt samfunds fødsel

Sovjetterne:
Fred mellem nationerne

Sovjetterne:
Fabrikkerne til arbejderne

Sovjetterne: Jord til bønderne

Tegninger af
Pavl Bunin

Bush i Argentina:

Latinamerika sætter kurs mod et nyt samfund

Bushs besøg i Argentina blev en fiasko i alle henseender. De massive protester uden for og på det amerikanske topmøde i Mar del Plata var et betydningsfuldt signal om, at det latinamerikanske kontinent er i færd med at samle sig til modstand mod den amerikanske imperialisme og dens nyliberalistiske økonomiske frihandelspolitik, der vil forarme de fattige millionmasser på det fattige kontinent endnu mere.

Hundredtusinder af argentinere demonstrerede mod Bushs besøg, Irakkrigen og topmødets dagsorden: opbygningen af et nyliberalt panamerikansk fællesmarked – det såkaldte ALCA på spansk, FTAA på engelsk.

Demonstrationerne afslørede ikke bare, at Bush er verdens mest forhadte mand og ikke kan bevæge sig nogetsteds uden at blive mødt af massive folkelige protester. Argentina viste også, at der er ved at danne sig en meget bred front mod den amerikanske politik. Det var ikke kun aktivister og sociale bevægelser, der kom på gaden, mens en opfordring til at strejke i protest fra en af de største fagforeninger havde betydelig opslutning. Af særlig betydning er også, at internationalt kendte personligheder som det argentinske nationale fodboldikon Maradona ('Bush giver mig kvalme'), nobelpristagere og kunstnere har tilsluttet sig protesterne.

Hoveddemonstrationerne var i topmødebyen Mar del Plata og i Buenos Aires, men der var større og mindre demonstrationer i mere end 200 byer. Politiopbuddet var enormt, og en del steder blev protesterne mødt af massiv undertrykkelse. Demonstranter gik til angreb på en del multinationale virksomheders bygninger.

En meningsmåling lørdag den 5. november i Clarin, Argentinas største avis, viser, at kun 9 pct. mener, at topmøder af denne type er til gavn for almindelige mennesker. Samme måling giver Bush 5 pct. støtte (Hugo Chavez

får til sammenligning støtte fra 38 pct.).

FTAA fortsat lammet

Topmødet endte uden at kunne træffe beslutning om at fortsætte FTAA-processen. I de sidste to år har dette USA-initiativ, som blev lanceret af Bill Clinton og er videreført af Bush, været lammet. Bush og hans støtters deltagelse på topmødet havde til hensigt at ændre denne situation, men den vil nu med al sandsynlighed fortsætte, indtil der sker ændringer på den storpolitiske scene. Projektet vil imidlertid fortsat være på dagsordenen på et kommende møde i WTO.

FTAA er planen om et amerikansk fællesmarked, der skal strække sig næsten fra Arktis til Antarktis. Den bygger videre på den dybt miskrediterede frihandelsaftale NAFTA. Den vil betyde en total liberalisering af de i forvejen superkapitalistiske latinamerikanske markedsøkonomier, som ville fjerne alle muligheder for statslig intervention og sikre total gennemtrængelighed for de store amerikanske monopoler.

Modstanden kommer først og fremmest fra fem lande, herunder Latinamerikas to største økonomier: Brasilien, Argentina, Paraguay, Uruguay og Venezuela. De forlanger, at USA fjerner sine protektionistiske landbrugsstøtteordninger, før der kan tages nye skridt. 29 andre lande under stærk amerikansk indflydelse vil gå videre med opbygningen af FTAA.

De varmeste fortalere for projektet – USA, Canada, Mexico og Chile – hæv-

der, at det planlagte fællesmarked vil øge produktiviteten, skabe job og reducere den udbredte fattigdom i Latinamerika, mens modstanderne – med den venezuelanske præsident Hugo Chavez i spidsen – siger, at den vil ramme de latinamerikanske arbejdere hårdt og er et direkte angreb mod de latinamerikanske økonomier og rettet mod landenes industri og eksport.

Chavez og fronten mod USA

Den karismatiske venezuelanske præsident holdt en to timer lang tale til 40.000 demonstranter ved et massemøde på et fodboldstadion i Mar del Plata, før topmødet gik i gang. Blandt tilhørerne var Maradona, en nobelfredsprismodtager, den bolivianske præsidentkandidat Evo Morales og mange andre af kontinentets fremtrædende offentlige skikkelser.

Hugo Chavez udtrykte til forsamlingens udelte begejstring, at 'Mar del Plata er FTAA's gravplads'. Han kaldte FTAA for et 'redskab for amerikansk overherredømme på den vestlige halvkugle'.

Chavez gentog også sin forvisning om, at USA pønser på et militært angreb på Venezuela, der fortsat er en af USA's vigtigste olieleverandører: "En imperialistisk invasion i Venezuela vil være begyndelsen på en 100-års-krig," erklærede han.

Talen blev tv-transmitteret og var et gennemført angreb mod 'imperialisme', 'neoliberalisme', 'kapitalisme' og 'amerikansk dominans'. Chavez citerede flittigt fra Marx, Rosa Luxemburg, Mao, Che Guevara, José Martí, Evita Peron og – selvfølgelig – Fidel Castro. Der er brug for et post-kapitalistisk samfund, erklærede han, og betegnede det som 'det 21. århundredes socialisme'.

Imperialismen er fjenden – socialismen er fremtiden

Der kan drages vigtige konklusioner af protesterne i Argentina og modstanden

mod Bush-besøget, Irak-krigen og FTAA:

Det latinamerikanske kontinent er ved at samles i en bred front mod amerikansk imperialisme og den ødelæggende nyliberalistiske dagsorden, som monopolerne har opstillet for kontinentet. Hadet til den amerikanske imperialisme er afgrundsdybt – og der tales i dag åbent om kamp mod imperialismen.

Debatten er ikke længere på samme niveau som ved årtusindskiftet, hvor de sociale topmøder og antiglobaliseringsprotesterne i almindelighed erklærede, at ‘en anden verden er mulig’. Nu er der sat adresse på den fjende, som skal bekæmpes for at muliggøre forandring, og fremtiden har fået et navn: socialisme i det 21. århundrede.

USA's globale strategi efter 11. september 2001, ‘krigen mod terror’ og krigen i Afghanistan og ikke mindst Irak har radikaliseret de folkelige bevægelser og den folkelige modstand overalt – og det latinamerikanske kontinent står langt fremme i den verdensomspændende modstandskamp. Udformningen af en antiimperialistisk front er konkret undervejs.

De revolutionære kræfter i Latinamerika arbejder intenst videre på denne proces. I en årrække har latinamerikanske marxistisk-leninistiske kommunistiske partier mødtes hvert år i Ecuador for at definere ‘Revolutionens problemer i Latinamerika’. I juli 2006 vil konferencen, der organiseres af Ecuadors Kommunistiske Parti Marxister-Leninister PCEML være bredere anlagt og involvere de sociale bevægelser og antiimperialistiske modstandsorganisationer med ‘socialismens nødvendighed’ som overskrift.

“Bush tager hjem med tomme hænder”

“Amerika-Topmødet” i Mar del Plata var en fiasko. En mexicansk fagforeningsaktivist fortæller i et interview om modstandens perspektiver.

Hector de la Cueva er mexicansk fagforeningsaktivist og medlem af koordineringsrådet i *Alianza Social Continental*, den amerikanske alliance af sociale bevægelser. Foruden de store protester på gaden organiserede denne alliance et alternativt “folkenes topmøde”.

- *Hvordan vurderer du chancerne for den amerikanske frihandelsaftale ALCA her efter “Amerika-topmødet” i Mar del Plata i Argentina?*

USA's præsident George W. Bush tager hjem med tomme hænder og vil sandsynligvis være ret så frustreret over det. Det er naturligvis ikke ufarligt, men forhandlingsprocessen er trods alt blevet noget mere kompliceret. USA vil formodentlig satse mere på bilaterale aftaler med de stater, der stadigvæk lader sig underkaste. Men i de senere år har der udviklet sig en “sydens diskurs”, det vil sige, man diskuterer også vores landes interesser. Nogle regeringer repræsenterer sågar disse positioner i forhandlingerne. Det gør sagen kompliceret for Bush-regeringen.

- *På “topmødet for de amerikanske folk” diskuterede man alternativer til frihandel. Hvordan ser de ud?*

I vores sluterklæring har vi skitseret nogle elementer. Vi kræver bl.a., at den illegale udlandsgæld slettes omgående og betingelsesløst. På baggrund af den historiske udplyndring af Latinamerika og de globale økologiske problemer, der forårsages af norden, opfatter vi os ikke som skyldnere. Vigtigt er også sikringen af vores fødevarerovervåning. Vi må og skal beholde kontrollen over fødevarerproduktionen i vores egne lande og må ikke tabe den til de store multinationale agrarkoncerner, der tager patent på såsæden.

- *Regeringen i Washington har i den*

senere tid satset hårdere på militært samarbejde med de latinamerikanske regeringer. Er det et tema for de sociale bevægelser?

Ja, ubetinget! Vi vil ikke have nogen USA-baser og militære enklaver. Det såkaldte sikkerhedssamarbejde ser vi først og fremmest som en mekanisme, der bruges til at undertrykke folkenes kamp i vore lande.

- *Har bevægelserne i Latinamerika brug for mere samarbejde med bevægelserne i USA for at bekæmpe ALCA og militariseringen?*

Et sådant samarbejde findes der ansatser til. I USA eksisterer der meget vigtige sociale bevægelser, som på forskellige områder kan organisere store mobiliseringer. Det er godt, for det drejer sig ikke kun om kampene i syden.

Hvorfor var der næsten ikke nogen af disse USA-organisationer til stede i Mar del Plata?

Jeg tror, at bevægelserne i USA har svært ved at se ud over kanten af deres egen tallerken. Men det er også en udfordring for os at involvere dem mere. Næste lejlighed til det bliver Verdens Sociale Forum – WSF – i slutningen af januar, der denne gang afholdes på tre kontinenter mere eller mindre parallelt. De latinamerikanske stater repræsenterer mødes i slutningen af januar i Venezuelas hovedstad Caracas. Vi forsøger at inddrage de sociale bevægelser og organisationer fra USA. Ligeledes overvejer vi et nordamerikansk socialforum for Canada, USA og Mexico.

Interviewet blev bragt i det tyske venstreorienterede dagblad Junge Welt 7.11.05.

Oversat til dansk af medea – autonom infoservice.

Slumrevolte i Frankrig

Brutal undertrykkelse af fattige indvandrere i forstæderne til Paris er baggrunden for unges slumrevolte. Den franske indenrigsminister Sarkozy og den franske regerings politistatsmetoder har spillet fallit mod de vrede og frustrerede unge. Mere end 1.000 unge er blevet arresteret efter nu 11 nætters uroligheder med bilafbrændinger m.m. og voldsomme kampe med politiet.

Forstæderne til Paris virker som et fremmed land. Her lever næsten fem millioner mennesker under forhold, som normalt kun er kendt fra ulande. Arbejdsløsheden er nogle steder på 30 %, og fremtiden er udsigtsløs for de fattige børn og unge. Vreden og frustrationen rettes mod det brutale politi, men også mod biler, skoler og andre ting, der kan symbolisere det velfærdssamfund, der ikke har plads til dem.

Opsparingen af utilfredshed blev udløst den 27. oktober, da tre unge på 15-21 år havde søgt tilflugt for politiet i en transformatorcentral. De to yngste på 15 og 17 blev dræbt på stedet, da de rørte ved højspændingsledningerne.

Herefter er fulgt mange dage med natlige optøjer. Da politiet den 30. oktober oprappede indsatsen og bl.a. affyrede en tåregasgranat mod en moské, udviklede situationen sig til en landsdækkende krise. Siden er hundredvis af unge blevet anholdt, og over 1.000 køretøjer, skoler, butikker er blevet brændt af.

Beboerne står magtesløse i den voldspirale, som den franske regering har iværksat. Mohamed Rezzoug, der er træner på fodboldholdene i forstaden Le Blanc-Mesnil, har forsøgt at få de unge til at standse ildspåsættelserne.

- *Det er jo mine unge drenge, der render herude. Det er hverken hårdkøt forbrydere eller organiserede bander,* forklarer han i avisen Le Parisien. - *Jeg prøver at forhandle med de unge for at undgå, at de sætter ild til gymnasiet. Men de kigger bare på mig med et blik, jeg ikke har set før. 'Momo,' siger de, 'vi smadrer det hele,'* fortsætter han.

Allerede da indenrigsministeren Nico-

las Sarkozy trådte til i 2002, kom han ud til kvarteret Clichy-sous-Bois og annoncerede sin nultolerancepolitik. Dengang dækkede han sig ind under beskyttelse af det jødiske mindretal – i dag er det tydeligt, at den populistiske retorik mod antisemitisme blot var et alibi for at indføre politistatsmetoder mod de fattige.

Med disse slumrevolter oplever Frankrig og EU-landene igen noget, der hyppigt forekommer i USA: Ghettoområder, der eksploderer i protest mod ydmygelse og magtens brutalitet. Det er typisk de racistiske politiovergreb, som er den gnist, der får den latente krudttønde til at sprænge i luften. Slumrevolten udstiller den kiksede 'integration', som er en overskrift for skabelsen af et fattigt lavproletariat på bunden af samfundet.

Men der er endnu flere elementer i den massive slumrevolte i Frankrig:

Den kommer efter den franske arbejderklasses afgørende Nej til den Europæiske Unions forfatning og er det andet store slag i ansigtet på den nyliberalistiske politik, som både den franske regering og den 'socialistiske' opposition står for. Slumrevolten er et udtryk for, at millioner af unge indvandrere ikke tilbydes noget fremtidsperspektiv af den nyliberalistiske unionsmodel, som alle medlemslande har etableret i den seneste årrække.

Det er også blandet snævert sammen med spørgsmålet om de unges identitet og baggrund, herunder deres religiøse identitet. Mange af dem er muslimer,

og i Frankrig har det påtvungne tørklædeforbud vakt stor harme og frustration hos det muslimske flertal blandt indvandrerne. De oplever det som et åbent angreb på deres identitet, som et forbud mod at være muslimer. Deres religiøsitet accepteres ikke af det officielle Frankrig på trods af de højtidelige erklæringer om trosfrihed og på trods af tørklædeforbudets sekulære begrundelser, som opleves som rent hykleri.

Ghetto-eksplosionerne er det direkte resultat af den modbydelige cocktail af økonomisk, racistisk, religiøs og politimæssig undertrykkelse.

Revolten i Frankrig har den uformulerede protests kaotiske karakter, savner retning og opstiller ikke samlende politiske krav. Nu har det officielle Frankrig med Chirac i spidsen erklæret, at revolten simpelthen skal undertrykkes af politi, måske af militær. Det er en risikabel og ufarbar vej, som med sikkerhed vil føre til yderligere polarisering.

Den franske regering og den 'socialistiske' opposition bør erkende og indrømme, at den nyliberalistiske politik er slået fejl, at undertrykkelsen af den marginaliserede ungdom er et vildspor, og den forhadte indenrigsminister Nicolas Sarkozy skal fyres på gråt papir.

Hvad der sker i Frankrig i disse dage, kan være et forvarsel om, hvad der kan ventes i alle unionslande – også i Danmark, hvis ikke der fuldstændig ændres politik og signaler fra regeringen og systemet.

Et raseriudbrud fra en ungdom der er udstødt af dette samfund

Udtalelse fra Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti PCOF

**“Forstæderne brænder ” -
“Les banlieues brûlent”**

Antallet af byer, der er berørt af konfrontationer med politimagten, med afbrændinger af biler og forretninger, hærværk mod busser, bliver ved med at vokse.

To unges død i Clichy-sous-Bois, som blev – eller troede de blev – forfulgt af politi, var den gnist, som antændte den opdæmmede vrede. To dage før tog indenrigsminister Sarkozy til Argenteuil for at iværksætte en ny provokation, mens han talte om byernes ‘udskud’, som det var nødvendigt at skaffe sig af med.

Så fulgte afbrændingerne.

Årsagerne har været kendte i årevis: den ulykkelige lod at være ung i et samfund, som ikke tilbyder nogen fremtidsudsigter, især ikke hvis man har indvandrerbaggrund, og hvor man hamres ned af en politistyrke, som siden Sarkozy igen overtog indenrigsministerposten, har følt sig ‘dækket ind oppefra’. Det er i særlig grad ham, dette raseri vender sig imod.

Den politiske magt og de personer, som har ansvaret for sikkerheden og borgerrettighederne, spekulerer i udslagene af denne vold, puffer til den, for at

skabe et klima af frygt.

Sarkozy – Gå af!

Ministeren for permanent provokation, kniplens minister, den svorne nyliberalist, samler en stærk opposition mod hans politik, hans metoder, hans hensigter.

Det er klart, at hans afgang ikke vil løse de alvorlige problemer i vores byer. Men den ville være et første politisk svar, som ville vise, at der ikke findes en automatisk straffrihed for provokatører af hans kaliber. Det ville også være et signal til dem, som føler deres ryg dækket ind af ham, og som ‘knækker’ de unge, som de ‘knækker’ indvandrerne.

Det er nødvendigt at den sociale bevægelse går på barrikaderne og går i brechen for denne ungdoms krav.

Dette voldelige vredesudbrud er en målestok for graden af frustrationer, ydmygelser og fortvivlelse, der er hobet op blandt disse unge af folket. Det er en anklage mod hele samfundet i handling, som ikke finder et politisk udtryk.

Der er imidlertid sociale bevægelser, fagforeninger og politiske organisatio-

ner, hvoraf nogle i ugevis, andre helt nyligt, har udtrykt en fordømmelse af bestemte konkrete aspekter eller mere generelle aspekter af regeringens nyliberale politik. Man vil måske finde det fordelagtigt at fokusere opmærksomheden på de unges revolte ved at fremstille den som en slags ‘spil’, som rytmen i en sang, der afspilles til brændte biler, for at mystificere den sociale spænding, som hober sig op.

At nedbryde og privatisere den offentlige service, at fyre og omstrukturere ved at vride armene om, fleksibilisere og outsource – alt sammen for større profit – er også at slå porten i til de unge fra de folkelige lag eller blot at foreslå dem superudbygning og øget diskrimination. Det er at udstøde og marginalisere dem endnu mere fra samfundet.

Tværtimod er kampen mod denne politik, et brud med den nyliberale logik, at forsvare alle de folkelige lag og grupperes interesser.

De unge i bunden, de gamle i armod i dette samfund – vi køber den ikke!

Paris den 6. november 2005

FN og USA's internet-monopol

Den 16. november i Tunis afholdes et FN-topmøde om informationssamfundet. Flere emner er på dagsordenen, herunder USA's enevældige kontrol med internettet.

En række lande har rejst krav over for USA om at overføre kontrollen med udviklingen af internettet til FN. Senest er EU kommet med blandt kritikerne af USA's dominans.

Internettets navnesystem fungerer i princippet ved hjælp af én hovedcomputer. Informationerne på denne bliver så dagligt kopieret til 13 lokale supercomputere, 10 står i USA, mens Sverige, Storbritannien og Japan har én hver.

FN antager, at omkring en milliard mennesker eller omkring 20 % af jordens befolkning har adgang til internettet i dag. I Danmark er det omkring 80 % af befolkningen, der har adgang til internettet hjemmefra.

Forvaltningen og finansiering af internettet har overordentlig stor betydning, efterhånden som internettets globale betydning som kommunikations-resouce er vokset. Men USA er også på dette punkt sprunget fra Clintons løfter til omverdenen og har meddelt, at det ikke frivilligt giver internettet ud til åben demokratisk kontrol i FN.

Den amerikanske kontrol udnyttes til

at understøtte og gennemføre USA's almindelige globale politiske dagsorden, dets ‘krig mod terror’ og dets forsøg på at sikre sig globalt overherredømme.

En række private interesseorganisationer har annonceret et alternativt topmøde bl.a. med fokus på censur, overvågning og politisk undertrykkelse. Topmødet giver også anledning til, at en række organisationer fra storbyer i fattige lande mødes og udveksler erfaringer om at udbrede internettet i praksis.

Den amerikanske drøm: Irak, Syrien og Iran som vasal-lande

Af Henning Paaske Jensen

Der er god grund til at sejle op imod den pression, undergravning og mediestorm imod Syrien og Iran, der intensiveres nu, hvor USA er stadig mere trængt af modstandsbevægelsen i Irak. En kampagne til forberedelse af aggressioner, destabilisering og mulige angreb for at fremtvinge 'regimeskift' i disse lande og åbne dem op for amerikanske interesser.

Selvom USA er stækket af modstandsbevægelsen i Irak, vil det være en farlig illusion at tro, at den amerikanske drøm om at få gjort ikke kun Irak, men også Syrien og Iran til vasal-lande er opgivet. Tværtimod er dets kampagne imod Syrien og Iran vedrørende Mehli-rapporten, Irans atomkraft og reaktionen på Irans udtalelser imod det zionistiske Israel bevis på, at USA's planer for kontrol med Mellemøstens olie er intakte.

Legitimering af forbrydelse

Med deres FN-foranstaltede undersøgelser forsøger USA at skabe en "legitim" platform for at vænne os til deres anklager og påstande, gøre dem til centrale emner og afvæbne os imod kommende sanktioner eller angreb. Man forsøger som i Afghanistan og Irak at gøre aggression og erobningskrig legitim ud fra, om folk sympatiserer med styreformene der.

De igangværende amerikansk manipulerede 'undersøgelser' om Syrien og Iran må have et klart svar:

Imperialismen med USA i spidsen må trække tropperne hjem fra Irak (inklusive alle danske tropper) og holde fingrene væk fra Syrien og Iran.

Enhver form for FN-sanktioner imod Syrien og Iran må afvises som led i USA's forsøg på at spænde sikkerhedsrådet for USA's erobningsplan for Mellemøsten.

Vi må aldrig glemme, at USA er garant og beskytter for Israel – dets imperialistiske forpost i Mellemøsten, der forsætter sin kolonisering af Vestbredden og holder Gaza som et fængsel på trods af utallige FN-påbud om at trække sig

tilbage og på trods af det seneste krav om at stoppe bygningen af apartheidmuren og om at rive den ned.

Det kan aldrig være USA, verdens største atommagt, der skal afgøre, hvem der kan udnytte atomkraft eller besidde atomvåben. Alle atomvåben bør afskaffes, og det første krav herom må rettes til USA.

USA's oliekrig (der er maskeret som 'krig mod terror') har betydet, at Afghanistan og Irak nu er besat, samtidig med at USA går videre og arbejder for at få kontrollen over det olierige Iran og Syrien. Israel må importere al olie, og et sådant Syrien ville kunne opfylde gamle israelske planer om bygningen af en pipeline fra Mosul i Nordirak gennem Syrien til Haifa.

USA og Israel øjner "omskabelsen" af hele Mellemøsten i nøje overensstemmelse med de ultrakonservative ideer, som er udtænkt og offentliggjort, før Bush blev præsident (af f.eks. *Project for the New American Century*, PNAC), og som også omfatter det ustabile, men olierige Saudi-Arabien.

"Regimeskift"

Disse strategiske planer er formuleret af de amerikanske/israelske tænketanke og af folk, som Bush omgiver sig med i de forreste rækker. De er blevet til USA's officielle politik bl.a. med Bush-doktrinen om 'forebyggende krige' (ulovlige ifølge FN's charter) og sikring af USA's dominans som verdens førende magt imod nye opkomlinge som Kina og EU.

Disse tænketanke har også udklækket planer, der åbent talte om at destabilisere og vælte regimerne i Irak, Iran og Syrien – med flere!

USA's krig i Mellemøsten er en krig med mange ubekendte for USA. Den indgår i et spil med gamle og nye stormagter, som ikke blot vil se på, at USA tager for sig af Iraks og Irans olie som et tagselvord – af nogle af verdens største og bedst kendte, om end begrænsede, oliereserver.

Det gælder bl.a. Rusland og de fremstormende og oliehungrende økonomier i Kina og Indien. Disse har øget deres samarbejde økonomisk, politisk og militært – med nære forbindelser til det olieeksporterende Iran – efter afsættelsen af Saddam Hussein, USA's og Israels fjende nr. 1. i Mellemøsten. Også Syrien og Iran har indledt en form for noget, der ligner et strategisk samarbejde, imellem de to trængte nationer i lyset af den akutte krigstrussel fra USA og dets allierede.

Derfor kan man ikke længere blot automatisk regne med, at Rusland og Kina stiller sig passivt i FN's sikkerhedsråd vedrørende sanktioner, men vil overveje at håndhæve en egen interesse i at imødegå sanktioner. Det er i sådanne situationer, vi igen vil kunne se USA tale om at "påtage sig sit globale ansvar" og gå uden om FN for at forfølge sine mål.

Alliancespil og modstand

I dette globale imperialistiske spil ser man hele tiden midlertidige alliancer opstå og opløses igen. Frankrig var imod krigen mod Irak på grund af sine egne interesser. I Haiti og nu i forhold til Iran og ikke mindst Libanon og Syrien øjner denne gamle kolonimagt nye muligheder og ser ud til at støtte og samarbejde med USA. EU ser ud til at være en aktiv medspiller i den amerikanske kamp for at 'demokratisere' – det vil sige destabilisere og kolonisere – hele Mellemøsten. Og Danmark følger med på noget, regeringen naivt tror er en fribillet til del i rovet.

Men den allerstørste ubekendte, som allerede har givet og fortsat vil give

**Mordattentatet på den tdl. libanesiske ministerpræsident og mangemillionær Rafic Hariri
14. februar 2005**

USA kæmpeproblemer, er den folkelige modstand i Irak, især den væbnede modstand, der er ved at skrive skriften på væggen for USA's irakiske og mellemøstlige eventyr. USA's koalition i Irak, med Danmark på slæb, samt Israel er i gang med at opbygge en storm og et had imod sig blandt folkene i Mellemøsten, som ikke er set siden afkoloniseringen.

Hver dag får USA det at føle. Med sine effektive hjemmelavede vejsidebomber og snesevis af daglige aktioner mod besættelsesmagterne og deres lakajer påfører en voksende modstandsbevægelse den amerikanske krigsmaskine større og større tab. Den irakiske frihedskamp er en legitim kamp for befrielse og en vigtig inspiration for folkene i Mellemøsten og i hele verden.

Mange øjner et USA på vej mod et nyt Vietnam.

Ikke at give støtte til denne væbnede modstandskamp, som verden og alle progressive kræfter er megen tak skyldig, er uforståeligt. Men det er desværre en udbredt holdning blandt mange såkaldte venstrekræfter i Europa og USA. Det skyldes angiveligt den 'religiøse' deltagelse i modstandskampen, selvom det er en kendsgerning, at USA i Irak støtter sig på de stærkeste (og mest reaktionære) islamiske kræfter i det irakiske samfund, og at den nydikterede forfatning er religiøst baseret i modsætning til den tidligere.

Denne negative holdning til den heroiske irakiske modstand tjener objektivt imperialismen og USA's besættelse

USA ikke usårlig

Den irakiske modstand har vist verden, at den dominerende amerikanske supermagt slet ikke er usårlig.

Men den er samtidig et vilddyr, som

ikke godvilligt trækker sig tilbage fra Irak eller Mellemøsten. Den går fortsat efter 'sejr' og permanent ophold. Dertil er de amerikanske monopolars olieappetit for stor, og en tilbagetrækning vil aldrig blive afgjort af meningsmålinger i USA og slet ikke i Irak. Den afgøres heller ikke af et amerikansk valg, men primært af den irakiske modstand selv og af solidariteten blandt folkene i verden

For de amerikanske monopoler er der alt for meget, der står på spil, til at de vil opgive deres oliekontrol. Ikke nok med, at Irak har nogle af verdens største kendte oliereserver, Irak var også gået over til at handle olie i euro i stedet for dollar. Måske var det dette "masseødelæggelsesvåben" imod de amerikanske monopolars økonomiske dominans, der afgjorde USA's beslutning om, at krigen i marts 2003 nu var uopsættelig.

Det er en krig, hvor den *systematiske løgn* blev brugt som et hovedvåben både til at udløse den og til at fortsætte den illegitime besættelse med falske påstande og forfalskede dokumenter som grundlag. Mange af disse falsknerier er for længst afsløret, men nye detaljer kommer frem for hver dag, der går. Foreløbig har det kostet en enkelt af arkitekterne bag Irak-krigen, vicepræsident Cheneys toprådgiver Lewis Libby hans politiske liv. Han er nu anklaget for mened. Og undersøgelserne mod Bushs egen toprådgiver Karl Rove fortsætter.

Hvis ikke den væbnede modstand i Irak havde været der, ville alle løgnene for længst være begravet og glemt. Ulovlighederne i forbindelse med det løgnagtige grundlag for krigen er blot en flig af selve problemet: udløsningen af en ulovlig, folkeretsstridig aggressionskrig og den fortsatte besættelse.

Og løgnene og dæmoniseringen stopper ikke. De er en uadskillelig del af den amerikanske imperialistiske strategi, krigene og dens propagandapparat. FN's Mehlis-rapport, som peger på Syrien som bagmand for mordet på den tidligere libanesiske premierminister Rafik Hariri, passer alt for godt ind i de amerikanske og de israelske planer for at kontrollere Mellemøsten og med deres særdeles aktive efterretningstjenesters skjulte virksomhed.

Fup-sag og fupdemokrati

FN's 'undersøgelsesdommer' Ditlev Mehlis er berygtet for sine forbindelser til disse efterretningstjenester. Hovedvidnet i hans rapport, som sætter Syrien i gabestokken, er en tidligere flere gange dømt bedrager. Det ligner mest af alt en gentagelse af løgnene om Irak op til krigen, der baserede sig på dømte eksilkriminelle som den berygtede Ahmed Chalabi.

Seymour Hersh, den verdenskendte og prisbelønnede amerikanske journalist, der afslørede USA's Mai Lai massakre i Vietnam under Vietnamkrigen, har gennemgået FN's rapport om Hariri-mordet. Han har udtalt, at grundlaget for anklagerne imod Syrien er lige så tynde som Colin Powells anklager i FN om de irakiske 'masseødelæggelsesvåben' i februar 2003. Colin Powell "beklagede" som bekendt senere, at han baserede sig på "usolide" oplysninger.

Men løgneren er også et tveægget sværd. Umiddelbart er den i stand til at skabe "resultater" og beslutninger i en situation med frygt. Men løgneren vender næsten altid tilbage til sine ophavsmænd og kræver sig dobbelt betalt. Præsident Bush har i dag en historisk høj procent imod sig og imod USA's krig i Irak.

Krigsdeltagelsen og besættelsen i Irak sker i dag på trods af majoriteten af befolkningerne i de krigsførende lande og på trods af næsten hele den irakiske befolkning.

Det bliver sværere og svære at kalde imperialistisk erobringskrig for "støtte til demokrati".

Bush er sammen med Ariel Sharon verdens mest hadede mand. Han kan ikke bevæge sig noget sted uden at blive mødt af massive demonstrationer, hvad enten det er i Danmark, Skotland eller Argentina eller i USA selv. Verden har gennemskuet ham og hans røveriske hensigter, selvom detaljer i de mange løgne kan være uklare.

Det må snart også få konsekvenser for Anders Fogh Rasmussen, nr. 1 på listen over danske krigsforbrydere, der ulovligt bragte Danmark i krig på basis af de samme løgne, den samme manipulation.

Henning Paaske Jensen er medlem af landsledelsen i Boykot Israel og af antikrigsinitiativet Stop Terrorkrigen

Terror og blasfemi

Af Klaus Riis

Arrestationerne af unge danske muslimer med indvandrerbaggrund, som nu er varetægtsfængslede, anklaget for at forberede en terroraktion 'et sted i Europa', kommer politisk utroligt belejligt for Fogh-regeringen. Den er ved at forberede drastiske overgreb på retssikkerheden og den personlige frihed i terrorbekæmpelsens navn og forbereder at fremlægge dem i folketinget som lovforslag i den kommende tid.

Arrestationerne kunne ikke være bedre timet for at få disse upopulære skridt igennem, der følger i Blair-regeringens fodspor efter terrorbomberne i London i juli måned.

Her skal der ikke tages stilling til holdbarheden af anklagerne mod de unge danskere. Efter hidtil gældende lov er sigtede uskyldige, indtil det modsatte er bevist, og der er faldet dom efter en retssag.

Efter det oplyste har dansk politi reageret på informationer fra Sarajevo (*politi? efterretningstjenester?*) om et terrorkomplot og er skredet i aktion mod, hvad der nu betegnes som en 'terrorcelle' på dansk grund.

De helt store spørgsmål 'Hvem', 'Hvorfor', 'Hvor' og 'Hvordan' henligger i totalt mørke.

Oplysningerne fra Sarajevo, hvor der er foretaget to anholdelser – herunder af en dansk statsborger – er mere end sparsomme. Der er ifølge politiet ikke fundet våben eller sprængstoffer i forbindelse med anholdelser og ransagninger i Danmark. Ifølge pressen har folk med kendskab til de anholdte givet udtryk for, at de er overbeviste om deres uskyld.

Men de sigtede er dømt skyldige i samme ukritiske presse, som siden 11. september har kolporteret den ene løgnehistorie efter den anden om terror og terrortrusler, kogt op af efterretningstjenester eller krigsgale reaktionære politikere. Og nu står danske politikere i kø for at slagte demokratiske rettighe-

der og retssikkerheden.

Justitsminister Lene Espersen udtalte i august til Jyllands Posten, at hun er 'parat til at indskrænke de demokratiske frihedsrettigheder yderligere' i forbindelse med en endnu strammere terrorlovgivning.

Hun lagde sig allerede dengang helt på linje med den britiske indenrigsminister Charles Clarke (og Fogh-regeringen har utvivlsomt koordineret det med den britiske modpart), der i en tale til EU-parlamentet den 7. september erklærede, at den 50 år gamle europæiske menneskeretskonvention må tages op til revision.

- *Staterne i den europæiske union må godtage fjernelsen af enkelte borgerrettigheder, hvis indbyggerne skal værnes mod organiseret kriminalitet og terrorisme*, sagde han dengang.

Igen: Afsøringen af en dansk 'terrorcelle' kunne ikke komme på et mere belejligt tidspunkt for Fogh og hans løgnagtige og kriminelle krigsforbryderregering, der sidder op til halsen i skidt fra dens deltagelse i den terroristiske 'krig mod terror'.

“Jyllands Postens redaktion er en flok reaktionære provokatører”

Et andet af reaktionens lovgivningsprojekter hedder afskaffelse af straffelovens racismeparagraf og af dens blasfemiparagraf.

Den sorteste reaktions medieanfører i Danmark i snart et århundrede – avisen Jyllands Posten – satte en storpolitisk intrige i værk, da den offentliggjorde en række tegninger af profeten Muhammed, som ifølge muslimsk opfattelse ikke må afbildes.

I 30'erne i forrige århundrede var Jyllands Posten langt fremme i hyldesten til det tyske naziregime med hvad deraf fulgte af antisemitisme. Efter de nazistiske udskjelser på Krystalnatten i 1938 skrev avisen på lederplads:

“Når man har fulgt jøde-spørgsmålet i Europa i årtier, kan man til en vis grad forstå tyskernes animositet over

for jøderne.”

I dag er samme avis forrest i den antimuslimske hetz, i forreste række i nutidens såkaldte 'sammenstød mellem civilisationer'.

12 fremstillinger af 'profeten Muhammed' af forskellige tegnere, som blev bragt i avisen den 30. september, var en bevidst provokation for at fremæske en reaktion fra det muslimske samfund og tilspidse modsætningerne. Det var også en bevidst udfordring af den lidet brugte blasfemi-paragraf i straffeloven.

Reaktionerne på tegningerne er heller ikke udeblevet. Ikke bare føler muslimerne i Danmark sig udsat for en bevidst og systematisk forhåndelse. Det har også skabt diplomatiske komplikationer. En række ambassadører fra muslimske lande har officielt protesteret over for den danske regering.

Det har været let for Fogh at afvise både at mødes med disse repræsentanter og protesten som sådan under henvisning til presse- og ytringsfriheden, som hans regering ellers undergraver for fuld kraft.

Nu har 11 muslimske organisationer anmeldt Jyllands-Posten til politiet for at have overtrådt straffelovens bestemmelser om blasfemi og racediskrimination.

- *Formålet er at håne og spotte et lovligt bestående religionssamfund, og det er i strid med blasfemiparagraffen*, siger socialrådgiver Asmaa Abdol-Hamid, der er talsmand for de 11 organisationer.

Det er der ingen tvivl om. Jyllands Posten bruger selvfølgelig ytringsfriheden til forsvar for sin beskudte provokation. Det har ikke noget med ytringsfrihed at gøre, men er simpelthen et led i den fortsatte hetz mod muslimer og det reaktionære antimuslimske korstog, som er en integreret del af grundlaget for f.eks. den ulovlige krig og besættelse af Irak. Fra første færd sluttede avisen op om denne, som den fra første færd sluttede op om Hitler-regimet i sin tid.

En af de 12 tegnere – Lars Refn – afslørede i sin tegning på elegant vis hensigten med Jyllands Postens fup-forsvar

Lars Refns tegning i Jyllandsposten
- mod Jyllandsposten

for ytringsfriheden. Han tegnede Muhammed fra 7. A i Valbyskolen stående med en pegepind foran en tavle, hvor der på arabisk står:

"Jyllands Postens redaktion er en flok reaktionære provokatører."

Det er flot gået!

- Avisen var efter min mening fra starten kun ude efter at provokere, siger Lars Refn til Ingeniøren.

Sagen vil være en lejlighed til at afprøve blasfemi-paragraffen. Den er sidst blevet brugt i 1938, hvor der faldt en dom om antisemitisme.

I december 2004 forsøgte Dansk Folkeparti at få blasfemi-paragraffen afskaffet for at åbne yderligere for partiets ubegrænsede islamofobi, ligesom partiet vil have racisme-paragraffen fjernet, så racister kan hetze ubegræn-

set uden frygt for retsforfølgelse.

Dengang var en del partier, herunder Enhedslisten, parat til at være med til at afskaffe blasfemi-paragraffen.

Professor i stats- og forfatningsret ved Københavns Universitet Henning Koch advarede ved den lejlighed i kraftige vendinger mod en fjernelse af paragraffen fra straffeloven:

- Da man indførte racismeparagraf-

fen i 1939, var der ikke tale om at erstatte blasfemi-paragraffen, der er fra 1866. Men de to paragraffer skulle supplere hinanden og samlet være et værn mod – i det her tilfælde – antisemitisme, sagde han til Berlingske Tidende.

- Når man fjerner en straffebestemmelse, så legaliserer man fra lovgivers side en adfærd, der før var strafbar.

Han understregede, at blasfemi-paragraffen ikke er til for at beskytte tro og guder, men derimod blev skabt for at beskytte menneskers følelser i forhold til religion, der let kan komme til at indgå i en hetz mod religiøse grupper:

- Nu er det altså ikke jøderne, der står for skud, men muslimerne, sagde Henning Koch dengang og tilføjede:

- Så man kan sige, at afskaffelsen af blasfemiparagraffen legaliserer antisemitisme, islamofobi eller antikatolicisme – og så videre. Det er dét signal, man sender, og det er såre uklogt. Jeg er forundret over, at man har så ringe historisk viden, at politikerne tør åbne op for en kloak.

Jyllands Posten har åbnet for kloakken, men blasfemiparagraffen eksisterer altså endnu. Og avisen bør dømmes efter den.

Dublin, Irland:

Retssag mod Pit Stop Ploughshares kollapset

Dommeren afsløret som ven af Bush

I retten i Dublin, Irland, har fem fredsaktivister for anden gang været for retten i den samme sag.

Før den ulovlige invasion og bombing af Irak trængte fem medlemmer af den pacifistiske bevægelse Katolske Arbejdere ind i Shannon-lufthavnen og afvæbnede ikke-voldeligt et amerikansk krigsfly (tilhørende den amerikanske flåde) om morgenen den 3. februar 2003.

The Pit Stop Ploughshares: Deirdre Clancy, Nuin Dunlop, Karen Fallon, Ciaran O'Reilly & Damien Moran blev fængslet mellem 4 og 11 uger i Limerick Prison. De kom for retten i marts 2005 anklaget for kriminelt hærværk på to punkter til Eurp 100 og \$US 25 millioner.

De blev anklaget efter en paragraf, der kan give op til 10 års fængsel.

Retssagen i marts brød sammen dag 6, hvor dommeren kendte, at retssagen

skulle gå om, afsatte juryen og instruerede pressen om ikke at afsløre grundene til at den blev stoppet.

Deres aktion er populær – og de støttes af en stor antikrigsbevægelse.

Den 24. oktober startede den nye retssag.

I Danmark gik en flok aktivister søndag den 30. i protest til den irske ambassade for at aflevere et brev til støtte for aktivisterne, underskrevet bl.a. af FredsVagten ved Christiansborg, DKU, Aldrig mere krig, Kvinder for fred – og modtageren af den alternative nobelfredspris Ulla Røder, der i Skotland er anklaget for samme 'for-

brydelse': at gøre et krigsfly uskadeligt.

Denne gang gennemførtes hele retssagen – og den var ved at skulle afsluttes med de afsluttende indlæg fra forsvar og anklager, da den 7. november tog en sensationel drejning: Sagen kollapsede – igen.

Dommer Donagh Mc Donagh sendte jury'en hjem efter at i retssalen afslørede, at han langt fra kunne betragtes som upartisk. Tværtimod var en gammel støtte og bekendt af en af sagens parter, den amerikanske præsident George W. Bush. Han havde besøgt ham allerede som guvernør i Texas, deltog i hans præsidentindsættelse i 2000 og var inviteret til den anden.

Efter afsløringen havde han intet andet valg end at opløse jury'en eller erklære sig selv inhabil.

Han valgte det første.

Det er uvist, om sagen nu skal gå om – for tredje gang.

Randers: Beboerlisten på farlig kurs

Randers bliver 2007 til Ny Randers kommune. Ud over Randers vil Langå, Havndal, Purhus, Nørhald og det halve af Sønderhald udgøre den nye kommune.

Randers var desuden en af de byer, hvor Venstre fik borgmesterposten ved sidste valg efter næsten 100 års socialdemokratisk styre. Dette kom i stand efter års nedskæringer på de sociale områder og dertil en række skandalesager omkring Socialdemokratiet. Dette førte til splittelse i partiet, der rakte sig helt ind blandt partiets faglige funktionærer. Randers Listen opstod mest på baggrund af frafaldne socialdemokrater, der dog ikke har ført en politik væsentlig forskelligt fra deres moderparti.

Venstre har de sidste fire år været ført en åbenlys politik til gavn for de rige og erhvervslivet, hvad de borgerlige i byrådet da heller ikke har kunnet skjule. Derfor ønsker flertallet af beboerne i byen en anden politik, der er mere til gavn for dem.

Samtidig er Socialdemokratiet i Randers naturligvis meget forhoppet på

at komme tilbage til fadet med borgmesterpost og afgørende indflydelse på udvalgsposterne. Dertil skal partiet bruge en fornyet opbakning i byen fra fagbevægelsen, fra indflydelsesrige og aktive mennesker og fra venstrefløjen i byen.

Derfor har LO i Randers og Socialdemokratiet, repræsenteret ved hhv. Ejvind Clemmensen og kredsformand og borgmesterkandidat Henning Jensen Nyhus, appelleret til dels SF og dels til Beboerlisten om samling om en anden politik. Til dette brug har de begået et 16-punkts-program, hvorom der er forhandlet enighed mellem de tre partier lokalt. Programmet indeholder mange gode hensigter på de vigtigste nationale og lokale områder. Det fremstår som en hensigtserklæring om, at såfremt der er et flertal i det kommende byråd i Ny Randers Kommune for dette program, skal punkterne søges gennemført. I aftalen indgår også at LO Randers vil anbefale en støtte til både Socialdemokratiet, SF og Beboerlisten, så vidt vides både politisk og økonomisk. Så langt, så godt.

Da der ikke er et parti til venstre for SF i Ny Randers Kommune, er Beboerlisten det bedste bud på en modstandsliste mod nedskæringer i den ny kommune. I år har Beboerlisten sammensat en meget stærk liste med folk, der i det daglige deltager i modstanden mod de generelle nedskæringer for almindelige mennesker i Randers og omegn.

Beboerlisten kom oprindeligt ind i

byrådet med et slogan og en politik, der gik direkte imod både socialdemokraterne og de andre nedskæringspartier i byrådet under sloganet om at stemme imod *de forenede byrådspartier* ved at stemme på Beboerlisten. Så spørgsmålet er, om Beboerlisten denne gang vil satse på et samarbejde med Socialdemokratiet, hvis det bliver til en borgmesterpost til dette parti. Det vil i så tilfælde være en meget farlig kurs for Beboerlisten. For et Socialdemokrati ved magten overalt i landets byer vil fortsat være et nedskæringsparti.

Hvad har man fra Beboerlisten da tænkt sig? Vil man forsøge at presse socialdemokraterne i byrådet såvel som i fagbevægelsen til ikke at føre en nedskæringspolitik? Mon det kan være en realistisk vej frem for det brede flertal og de dårligst stillede? Hvordan vil Beboerlisten forhindre fortsatte nedskæringer, når Socialdemokratiet altid vil kunne få flertal for sin antifolkelige politik ved at læne sig op af de borgerlige partier og SF, og hvorved der igen vil blive skabt et *de forenede byrådspartier*?

Jeg har lige fra stiftelsen af Beboerlisten støttet og aktivt bakket den op, ligesom jeg har været kandidat på listen, da jeg boede i byen. Men denne gang er jeg meget i tvivl om, hvorvidt jeg vil anbefale listen som helhed.

Kaj Rudi Rasmussen
Randers

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Christiania markerer sig ved kommunalvalget

Så er Christiania ved at markere sig til kommunevalget.

Vi har allerede haft et fint vælgermøde d. 29. okt. i teltet, og d. 11. er der VALGFLÆST i Den grå Hal.

D. 12-13 sker der spændende ting i cirkusteltet på Fredens Eng. Vi stiller jo op til valget i kommunen, i et stort valgforbund.

Læs mere om det på

www.christiania-listen.dk hvor I også kan læse om listens 21 kandidater.

Og kom nu endelig til teltmøderne.

Det er virkelig folk med forstand på tingene, der deltager! Og spændende kulturtilbud, helt gratis, hvor vennerne stiller op uden betaling. Få også folk udefra til at deltage i møderne!!

Hvis Christiania skal have en chance for ikke at blive kvalt i den kommende fireårsperiode, så er det utroligt vigtigt, at mange københavnere sætter kryds ved en af valgforbundets lister, og selvfølgelig helst liste Å (Christiania-Listen).

Nils Vest

Respekt. Respekt for mennesker eller for penge? Der råbes på det første, men det er det sidste, der serveres.

I mange år er overskuddet af indvandrere fra Nordafrika til Frankrig blevet parkeret i betonbyggerier i udkanterne af Paris, Marseilles og andre storbyer. Det er områder, man som turist bliver opfordret til at holde sig fra, og der er heller ikke meget andet end trøstesløshed at få øje på. Fra metroen i Paris' forstæder så jeg den pjaltede kone i sutsko, skrotsamlere, narkomaner, drankere, luddere. Samfundets udskudte var lette at få øje på. Og grupperne af unge, der hang ud på gaden. På perronen og i toget flokkedes udslidte kassedamer, vinduespuddere og andre tilsyneladende i lavtlønsjob at dømme efter påklædning og indkøbsposer.

Husene vender lissom ryggen til. Mange vinduer er lukket med plastik eller brædder. Paraboler, en enkelt forhutlet potteplante, masser af katte og hunde og overfyldte skraldespande tegner gadebilledet. Forretningslivet ser ud til hovedsageligt at bestå af tobaksforretninger og pizza-barer. Selv reklamer er det småt med, bortset fra dem, der retter sig mod togpassagererne.

Også omkring andre storbyer i Europa ser man tilsvarende kvarterer, i Paris er de bare større, uendelige forekommer de.

Uden for Paris' berømte loppemarked sidder gadesælgere, der ligner dem, jeg mødte i Marokko uden for grænsen til Melilla. Her er der bare lidt flere skruer, knapper, tomme æsker og udslidte sko at vælge imellem.

Nu er der sat en tændstik til dette ulmende bål af vrede opsparet gennem mange års fornedrelse. Mennesker uden arbejde, uden uddannelse, uden fremtidsudsigter reagerer med et raseri

Uro i baggården?

og et had, der ikke kan styres af politi og væbnet magt. Der er intet at miste.

Jeg venter hver dag at høre, at socialister og kommunister i Frankrig, i Danmark, i resten af Europa melder ud, råber op, sender deres højlydte protester mod den mishandling af mennesker, der er baggrunden for de såkaldte optøjer, og kræver af deres regeringer, at der skaffes arbejde til alle. Uddannelse til alle og boliger til alle.

Jeg fornemmer en opgivenhed. Vi kender jo svaret. Vi ved jo, at der ikke skaffes bedre forhold. Vi ved jo, at råbet ikke bliver hørt.

Det er ikke nok for mig. Hvis ikke vi forstår, at vi som kommunister her står foran vores prøve, serverer vi aktionsretten til reaktionen, nyliberalismen og fascismen.

GBe

Den Lille Mand

stiller op til kommunevalget i Københavns Kommune fordi:

Folketing og kommunalbestyrelser består af de politiske partier. Grundloven siger intet om partier, men om enkeltpersoner, som skal stemme efter deres personlige overbevisning. Det er ikke det, der sker i dag, her er det partidisciplinen der styrer og stemmes efter.

Danmark har som helhed ca. 4.195.000 stemmeberettigede, heraf er ca. 5% medlem af et politisk parti, hvilket svarer til ca. 209.750 personer. Ud af disse 5% deltager 2% i vælgerforeninger, hvor de politiske kandidater vælges. Det disse 2%, som altså afgør hvem vi andre kan stemme på.

Overføres disse procent til Københavns Kommune ser regnestykket således ud. Antal stemmeberettigede personer: 410.344, 5% heraf = 20.517, af dem udgør 2% altså kun 410 mennesker, som har valgt kandidater i de politiske parti-

er. Dette er ikke reelt demokrati.

Man kan altså konstatere, at ca. 95% af befolkningen ikke deltager aktivt i den demokratiske proces. Det ønsker Den Lille Mand ændret, og stiller derfor op til dette valg. Folkestyret tilhører folket og ikke en elite, som når de mister partimedlemmer, så vedtager en lov om at hæve statsstøtten til sig selv. I Danmark, som helhed, men også kommunerne lider af et demokratisk underskud.

Demokratiet kræver aktiv deltagelse af den enkelte borger, hvis det skal fungere.

Derfor stem på dig selv, stem på liste Y

Tom Jæger
Finn Christiansen
www.s2000.dk

Dommeren

idømte forsvareren en bøde for dennes frie sprogbrug i retten, og lod tankerne tilbage på sin ungdom hvor orden og disciplin herskede,
- først som spejder, med gode friluftsminder, og en udpræget rangorden, - og dernæst i skolepatruljen med at dirigere skoleeleverne sikkert over vejen,
- og så endelig, - voksenlivet,
- og frimurerordenen, som et spejlbillede på det liv dommeren med lethed indfandt sig i,
- den forlorne dukse, herske og rangordensprægede kapitalisme

Ikke én arbejdsplads

Stort set alle er enige om, at finansminister Thor Pedersen og statsminister Anders Fogh i særdeleshed og VK-regeringen i almindeligheden har skudt sig selv i foden ved at indgå en aftale med Dansk Folkeparti (DF) om næste års finanslov.

Den største kritik knytter sig til det faktum, at regeringen har givet DF vetoret på den ekstremt reaktionære og allerede forhadte terrorpakke, som for kun en uge siden blev sendt til 14 dages høring. Denne – i øvrigt alt for korte høringsfrist – er dermed reduceret til et skuespil uden indhold.

Når landets sorte avis, Jyllands-Posten, på lederplads kalder netop denne disposition for ”Et alvorligt fejlgreb”, fortæller det med klare ord, hvad DF og VK-regeringen har gang i.

Derudover er det betegnende, at finansloven på populistisk vis gentager de seneste års finanslovsscenarioer ved at trække en enkelt gruppe frem og give dem nogle håndører for derefter at udnævne sig selv som de svages beskytter. Sidste år var det den såkaldte ældrecheck der skulle *forfylde* folkepensionisterne. Det var vist kun folkepensionisterne, der fandt ud af, at checken ikke var meget bevendt.

Næste år er det så førtidspensionisternes tur, som får tilkendt nogle smuler fra de riges bord; mens hundredtusinder af andre fattige forbigås – eller rettere får forringet levevilkårene. Skattestop, forøget brugerbetaling og generelle prisstigninger er dagligt med til at udhule forholdene for alle almindelige danskere. Førtidspensionisterne er en tilpas overskuelig gruppe for politisk markedsføring, men andre grupper er dårligere stillet økonomisk.

Det er også karakteristisk, at disse beslutninger finder sted i en situation, hvor vi i flere år er blevet tudet ørene fulde med, at der ikke kan foregå regu-

Der er med finansloven ikke udsigt til så meget som én yderligere arbejdsplads, måske lige bortset fra den renovationsarbejder, som burde bruge tid på at bortskaffe de talrige eksemplarer skidt er trykt i.

Faglig kommentar

leringer, så længe Velfærdskommissionen ”tænker”.

På de væsentlige områder tænker regeringen nemlig parallelt og identisk med den bestilte rapport fra kommissionen, hvilket ikke er så underligt, idet finansloven som forringelser af en ikke-eksisterende velfærd, dybest set er styret fra Bruxelles. Det fremgår eksempelvis af, at regeringen pejler frem mod det skarpe hjørne år 2010, hvilket er identisk med EU's planer Agenda 2010, som er en plan for intensivering af udbytning og forarmelse af den europæiske arbejderklasse i konkurrence med US-kapitalen.

I den forbindelse er det værd at notere sig, at det er mindst lige så interessant at se på, hvad finansloven ikke indeholder. Eksempelvis stillede regeringen os for flere år siden sammen med blandt andet Socialdemokraterne os i udsigt, at vi inden år 2010 skulle have op mod 90.000 nye arbejdspladser. Der er med finansloven ikke udsigt til så meget som én yderligere arbejdsplads, måske lige bortset fra den renovationsarbejder, som burde bruge tid på at bortskaffe de talrige eksemplarer skidt er trykt i.

Virkeligheden går i den stik modsatte retning; - uanset hvorvidt de officielle statistikker siger andet. Den reelle

arbejdsløshed ligger på omkring 8-900.000.

Regeringens egen politik tilstræber færre ansatte. Det er en klar konsekvens af kommunalreformen, hvor to ud tre kommuner har meldt ud, at der vil følge besparelser med på personale-siden. Regeringen kendte til denne konsekvens, hvorfor den aldrig ville give ansættelsesgaranti. Sidste års aftale med Kommunernes Landsforening og amterne havde nøjagtig den samme virkning, hvor alene kommunernes tvungne besparelser i forbindelse med skattestoppet betød massefyringer. Den sidste overenskomst indgået mellem finansministeren selv og de statsansatte pålagde de faglige organisationer at acceptere færre ansatte.

Hvis ikke EU's planer om Servicedirektiv bliver forpurret, så vil det forstærke brugen og systematiseringen af underbetalt arbejdskraft med forøget arbejdsløshed til følge.

Der er intet i regeringens politik endside dens finanslov, der retter op på dette. Den offentlige omsorg for børn og ældre forringes parallelt med fyringer og naturlig afgang. De stadige besparelser på blandt de unges uddannelser kræver stadig færre elever i klasserne – derudaf færre lærere. De mange og nødvendige anlægsarbejder bliver ikke igangsat. Der afsættes simpelthen ikke de fornødne midler.

Man kan sige, at finansloven ”blot” er en fortsættelse af regeringens skæve og rå klassepolitik; men det ændrer ikke ved det faktum, at det er endnu en god grund til, at den parlamentariske opposition burde træde i karakter med nogle regulære protester. Det kunne passende være det selvudnævnte bevægelsespartiet Enhedslisten, der gik i spidsen!

Eller har de for travlt med kampen om de lokale parlamenter?